

ΜΤΟΝΚΕΤΟ

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

(ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΦΩΝΙΚΑ)

Τὰ μόνον θραβευθέντα μετὰ τὸν χαρακτηρισμὸν
ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ εἰς τὴν διεθνήν Ἐκθεσὶν τῆς Γενεύης.

ΔΙΣΚΟΙ

(ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ)

Γῶν μεγαλειτέρων καλλιτεχνῶν τοῦ κόσμου.

"HIS MASTER'S VOICE,"

ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ἀπαράμιλλοι εἰς ἐκτέλεσιν καὶ ἀπόδυσιν

μετὰ τοὺς ἐκτελεστάς :

Ὀλυμπ. Ριτσιάρδη-Καντιώτη
Π. Ἐπιτροπάκης
Ν. Βολάνης

Α. Καλμπουσής
Ι. Μαρσέλλος
Α. Χρυσομάλλης

Κ. Δ. Π. Κ. Δ. Π.

Π. Δουκάκης
Α. Νταλγκής
Δ. Αραπακίς

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ—Σταδίου 3 καὶ 64
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ—Νοταρᾶ 53γ

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ—Τσιμισκή 22
ΠΑΤΡΑΙ—Μαιζώνος 69

ROUGE CAMELEON

Ὡς γνωστὸν ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ ΑΠΑΙΤΕΙ, ὥπως
κάθε κυρία μακιγιάρει τὸ πρόσωπό της, χωρὶς ἂ εἶνε ἐντόνως κα-
ταχνῆς τὸ δάψιμο. ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΕ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΛΛΑ...
ΦΥΣΙΚΑ. Πρὸ μνημῶν ΟΛΕΣ Η ΠΑΡΙΖΙΑΝΕΣ ἔλυσαν τὴν ἀπαίτησιν αὐτὴν
τῆς μόδης!

ΑΝΕΚΑΛΥΨΑΝ ἓνα θαυμάσιο κοκκινὸν κρεγλὸν τῶν χειλέων τὸ ὁποῖον
ἀλλάζει ἀποχρώσεις καὶ σκουρύνει ἀναλόγως τοῦ χρώματος ἐκάστου
προσώπου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐναρμονίζεσθαι τελείως μετὰ κάθε πρό-
σωπον καὶ νὰ κίνη τὰ χεῖλη δεινῶς καὶ κορόλλινα, ΜΕ ΕΜΦΑΝΙ-
ΣΙΝ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑΣ.

Τὸ νέον αὐτὸ θαυματουργὸν καὶ ἄβ αἰὲς κρεγλόν, εἶνε τὸ μοναδικόν
πλέον εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

CAMELEON

τὸ ὁποῖον δὲν ἐξελίσσεται παρὰ μόνον δια πλυσίματος.
Τὸ Caméléon (τῆς ἐταιρείας KEM-O-LITE τῶν Παρισίων) εὐρίσκεται εἰς
ὅλα τὰ καλὰ κομμωτήρια καὶ μυροπωλεῖα.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος: ΑΡΤΕΜΙΣ ΠΟΛΙΤΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΩΝΗΣ Κερνεάδου 8α (Κολωνάκι) ΑΘΗΝΑΙ

27 Δεκεμβρίου 1928

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1293

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΠΡΟΚΟΜΜΕΝΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟΥ κ. ΑΝΤ. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗ

Ὁ ἑφεδρὸς ὑπολοχαγὸς Εὐστάθιος Δ** ἐλογάριαζε, μετὰ τὸ δίκη του, ὅτι τὰ Χρι-
στούγεννα ἐκείνης τῆς χρονιάς θάτανε γι' αὐτὸν ἀπὸ τὰ τερατότερα καὶ ἡσυχώτερα
Χριστούγεννα τῶν τελευταίων αὐτῶν χρόνων. Σκεφθῆτε. Ἐλγε πληρωθῇ στὴ μάχη τοῦ
Σαρανταπόρου. Ἐνα γερὸ κομμάτι ἀπὸ ὀρίδα τοῦ εἶχε σπᾶση τὸ κόκκαλο τοῦ μηριοῦ
του, λίγο κάτω ἀπὸ τὴν λεκάνη. Ἐλγε μείνῃ ὅλη τὴ νύκτα καὶ ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ πρῶνόν
τῆς 10ης Ὀκτωβρίου μέσα σ' ἓνα χαντάκι, πλημμυρισμένος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ποῦ ἔβαφε
τὴ λάσπη, κάτω ἀπὸ ἀδιάκοπη, κατάψυξη, ἀπογὴ βροχή, χωρὶς νὰ βλέπῃ γύρω του
τίποτε ἄλλο ἀπὸ σκοτάδι, χωρὶς νάκουη ἄλλο ἀπὸ στεναγμούς, βλασφημίες, τρεῖμο
δοντῶν καὶ ψυχολογία.

Ἔτσι, ὅταν κοντὰ μεσημέρι ἦρθαν καὶ τὸν ἐσήκωσαν οἱ τραυματιοφόροι, ἦταν
ἀναισθητός καὶ τὰ σπαραγμένα κρέατα τοῦ ποδιοῦ του εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ παίζουν μιά
μυρουδιά κι' ἓνα χρώμα πολὺ ὑπόπτο.

Στὸ πρόχειρο χειρουργεῖο, οἱ μικροὶ γιατροί, κατὰ τὴν ὁρμὴ ποὺ εἶχαν τότε «νὰ
κόβουν, νὰ κόβουν», ἀποφάσισαν νὰ τοῦ κόψουν ὡς τὴ ρίζα τὸ πόδι, γιὰ νὰ γλυτώσουν
ἀπὸ τὴ γάγγραινα. Ὁ ἀρχίατρος ὅμως, ποὺ εἶχε ἐπιστημονικὴ ἀρχὴ νὰ εἴπῃ ὅτι ἔδινε
ἐλπίδα σωτηρίας, δὲν ἐσυμφώνησε μετὰ τὴ γνώμην τῶν ὑφισταμένων του· ἐκαθάρισε τὰ
ὑποπτα κρέατα, ἔκαμε τὴν ἀνάταξι, τὸν ἐπίδεσμο κλπ. καὶ, θέλεις ἀπὸ τὴ φροντίδα καὶ
τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ γιατροῦ, θέλεις ἀπὸ τὴ στοργικὴ περιποίησιν ποὺ βόηκε πρῶτα στὸ
νοσοκομεῖο τῆς Ἐλασσώνας καὶ ἔπειτα στὰ Σέρβια, θέλεις ἀπὸ τὴ γερὰ καὶ καθορὰ
ἰδιοσυγκρασία τοῦ πληγωμένου καὶ τὴν καλὴν τοῦ τύχη, τὸ θαῦμα ἔγινε! τὸ πόδι του
γλύτωσε καὶ ὑστερὰ ἀπὸ τρεῖς μῆνες δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ μιά κουταλιάρα καὶ κάποιος
χονδρὸς πόνος, ὅταν πολὺ τὸ κούραζε· πράγματα ποὺ μετὰ τὸν καιρὸ καὶ μετὰ κάποια θε-
ραπεία, ὅπως τὸν ἐβεβαίωσαν οἱ γιατροί, θὰ τοῦ περνοῦσαν.

Αἱ! δὲν εἶνε μικρὴ χαρὰ, ἐκεῖ ποὺ ἦταν νὰ μείνῃ μονοπόδαρος ἀσχημοσύνης,
ἐλεεινός, ἀνάξιος γὰ ἐργασία, γιὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἡμέρας, νὰ βλέπῃ ἀσφαρὰ τὸν ἑαυτοῦ
σου γερόν καὶ καλὸν μετὰ ἓνα μόνον μικρὸ ἐλάττωμα, ἴσα γιὰ νὰ θυμίσῃ σὲ σένα τὴ
σωτηρία σου καὶ στοὺς ἄλλους τὴ δόξα σου!

Καὶ δὲν ἦταν αὐτὸ μόνον. Ὅταν ἐτελείωσε ἡ ἀναρρωτική του ἀδεία, στὴν ἐλευθε-
ρομένη αὐτὴ Θεσσαλονίκῃ, ὁ Στάθης τοποθετήθηκε, ὅπως γινόταν τότε γιὰ τοὺς τραυ-
ματίας, στὴν ἐσωτερικὴ ζώνη, στὸ ἔμπροσθεν τῆς μεραρχίας του. Ὁ ἴδιος εἶχε ζητήσει νὰ
τὸν τοποθετήσουν στὸ ἔμπροσθεν, ποὺ εἶχε ἔδρα τὴν πόλιν τῆς γεννήσεώς του καὶ τῆς κα-
ταγωγῆς του καὶ τὸ εἶχε ἐπιτόχη, χωρὶς καμμιὰ δυσκολία.

Καὶ τοῦτο ἀκόμα ἦταν κατὰ σπάνιον γιὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ποιοῦ τοῦ Στάθης, ποὺ σπάνια
εἶχε γνωρίσῃ τὴν ἐπιτυχία. Ἦταν ἓνας ἀνθρώπος ἡσυχῆς, ὡς ἡσυχῆς γὰρ πιστεύῃ ὁ
ἴδιος καὶ τοῦ λέγαμε καὶ οἱ ἄλλοι μπροστὰ του· ἓνας ἀνθρώπος, ὡς τὸν ἔχαρχη-
ρίζαν πίσω του· ψυχὴ δὲ, παθητικὴ, πλοσμένη γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν φυλάκισιν.

Τὴν παθητικότητα αὐτὴ τῆς ψυχῆς τοῦ Στάθης τὴν εἶχαν ὁρᾶν καὶ κάποιες πε-
ριστάσεις τῆς ζωῆς του, περιστάσεις συνδυασμένες βέβαια, ποὺ βόηξαν ὅμως ἔσχατος
γιὰ νὰ γκρεμίσουν τέλεια τὴν ἀδύνατον αὐτὴν ψυχὴν.

Γεννημένος φτωχὸς καὶ ταπεινός, ἀν καὶ μετὰ ὅλην τὴν ἀρετὴν καὶ ἀνοητικὴν
ἀξία, εἶχε ἔμβρῃ ἀπὸ παιδί στὴν ὑπαλληλία, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ φτώχεια καὶ τὴν
ταπεινότητα διωρισμένος τότε σὲ καμμιὰ ἐφορεία, ποτε σὲ κανονικοποιημένη, μικρὸς πάντα
ὑπάλληλος καὶ σὲ μέγαν ποὺ λίγοι τὰ ἐξήτουν, ἦταν ὡς τόσο εὐχαριστημένος νὰ δια-
τηρῇ τὴν ταπεινὴν του θέσιν, χωρὶς κατατρεγμένος καὶ χωρὶς πολλὰ ἐνοχλήσεις· γιὰ
σινὰ σινὰ, καὶ χωρὶς βέβαια νὰ διατυπώνεται καθαρὰ σὲ μισαλὸν του, εἶχε χωρὶς
βαθεῖα στὴν ψυχὴν τοῦ ἰδέα ὅτι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο εἶχε μόνον ἓνα καθήκον, ποὺ
ἐπρεπε νὰ τὰ ἐκτελῇ πιστὰ καὶ τίμια, ἀπὸ δὲν εἶχε τὴ δύναμιν νὰ τὰ παραβῇ ἑλπί-
δων, ὅπως ἔκαναν οἱ ἄλλοι. Κι' ἂν εἶχε καὶ κάποιον μικρὸν ἀποπνεύμα, δικαιώματι
στὴ ζωὴν, καταλάβαινε ὅτι τὰ εἶχε ὅσο δὲν ἔκανε ὅτις κατεῖχε νὰ τοῦ τὸ καταπατήσῃ.
Κατάντησε μάλιστα νὰ αἰσθάνεται καὶ κάποιον ἐγγνώμονα σὲ κείνους ποὺ φάνοιεν
νὰ τοῦ ἀναγνωρίζουν αὐτὰ τὰ τίποτ' αὐτὰ τὰ δικαιώματά του.

Ἔτσι καὶ τότε, αἰσθάνθηκε ἐγγνωμιστὴν σὲ κείνους ποὺ τὸν τοποθέτησαν στὸν

τόπο της καταγωγής του και της γεννήσεώς του.

Όχι πώς τον τραβούσαν και κεί τίποτε σπουδαίο δεσμοί κι' ελπίδες, όχι. Οι γονείς του και οι δυο είχαν πεθάνει χρόνια τώρα· μια αδερφή μεγαλύτερή του, πανδραυμένη μ' έναν τηλεγραφητή, έλειπε κι' αυτή μακριά, γυρίζοντας από χωριό σε χωριό με τον άνδρα της· συγγενείς στενούς δεν είχε κι' αν είχε, ήταν λησμονημένοι τόσα χρόνια τώρα που δεν είχε πατήση στον τόπο του, ούτε καν και αλληλογραφία είχε με κανένα από αυτούς.

Τό σπίτι του τό προγονικό, όπου είχε γεννηθεί και είχε περάσει τὰ παιδικά του χρόνια—βασανισμένα κι' αυτά αλλά γοητευτικά σαν άναμνήσεις—τό φτωχό σπίτι, όπου είχαν πεθάνει οι γονείς του, είχε πωληθεί, είχε πείσει σε ξένα χέρια, και' δεν θά είχε ίσως τό δικαίωμα αυτός ούτε τη σκαλίτσα του ν' ανεβή. Άλλωστε, όπως έμαθαινε, οι νέοι νοικοκυραίοι τό είχαν ξεκαλονορήσει, τό είχαν αλλάξει τόσο, ώστε, κι' αν έβριαν, δε θά μπορούσε ίσως ούτε μια γωνίτσα του ν' αναγνωρίσει, γιά νά ξαναζήσει μια στιγμή την παιδιακή ζωή του.

Μ' όλα ταύτα ήθελε, με την ευκαιρία αυτή, νά ξαναπατήσει τό έδαφος, όπου ήταν θαμμένοι οι γονείς του και όπου αυτός είχε ιδεί την πρώτη του ήλιου άκτίνα. Αισθάνονταν πως από τό έδαφος αυτό κρατούσαν, πάντα άκοβες, ή ρίζες της ζωής του.

Και έπειτα, οι μεγάλες, οι αληθινές λύπες με τον καιρό γυρίζουν σε μια μελαγχολική γαλήνη που δεν εινε και τόσο βαρύ συναισθήμα, ενώ εινε πάντα εξευγενιστικό γιά μια αδύνατη παθητική ψυχή.

Της ζωής τό αληθινό βάσανο εινε ή άλυσίδα εκείνη από τις άτελειότητες μικρές και ταπεινωτικές ένοχλήσεις ή άσυχλίες, εινε οι παραλογισμοί και οι μικροαδικίες των ανθρώπων που δεν σ' αφήνουν μια στιγμή στον έαυτό σου και στη δυστυχία σου.

Άλλά τέτοιο βασανιστήριο δεν τό περιμένα βέβαια ο Στάθης γιά τὰ Χριστούγεννα εκείνης της χρονιάς. Τόν είχαν τοποθετήσει σ' ένα λόχο, στην άρχή διμοιρίας, ύστερα, επειδή έμενε ο μόνος άξιωματικός, διοικητή του λόχου.

Δεν εκάμπαζε βέβαια ο έφεδρος ύπολοχαγός από διοίκηση και οικονομική διαχείριση του λόχου, γι'αυτή και κανείς ποτέ δεν τον είχε διδάξει καταλάβαινε όμως ότι ήταν τίμιος και ότι τὰ κυριώτερα καθήκοντα του λοχαγού εινε νά ενδιαφέρεται γιά τους στρατιώτες του, νά τους τρέφει καλά, νά τους γυμνάζει, και νά τους φρονιματίζει· και όλα αυτά τὰ είχε καταφέρει ως τότε και κάθε μέρα καλύτερα τὰ κατάφερνε, όπως τουλάχιστον ένόμιζε.

Και την παραμονή των Χριστουγέννων είχε δώσει διαταγή στο σιτιστή του και τό συστασίχαρ του ν' αγοράσουν άφονά άρκετά και παχειά, νά κάμουν άφθονο και καλό σιτισμό γιά αύριο και νά πάρουν και κρασί. Στόν έπιλοχία του είχε παραγγείλει να σημάνη αύριο νωρίτερα ή διάνα, γιά νά πάν οι άνδρες στην εκκλησία, και όσοι ήθελαν νά ν' ανωήσουν νά μην πάρουν πρωινό όρφημα.

Τά έκανε αυτά και γιά ένα εξαιρετικό λόγο· είχε διαταγή νά κόψει την ή μέρα των Χριστουγέννων, στις 2 μ. μ. μεγάλη άποστολή άνδρων στο μέτωπο· δεν του άφταναν σχεδόν τόν έπιλοχία του και τό σιτιστή του· και σέπτονταν πονετικά.

«Πούς έχει τόσα πόσα από τὰ καλά αυτά παιδιά θά ζήσουν νά κάμουν και τού χρόνου Χριστούγεννα! ές περάσουν λοιπόν, όσο ήταν στό χέρι του, εύχαριστημένα τὰ φτείνω, που γιά πολλούς θάνε και τὰ τελευταία».

Και γιά νά γίνουν όλα ταχτικά, ο ύπολοχαγός Ευστάθιος Δ** εκάθισε την παραμονή ός τή νύχτα στο λόχο του, που στρατωνίζονταν σε μια ιδιωτική άποθήκη, χωριστή από τό μεγάλο στρατόνα των άλλων λόχων του τμήματος.

Όταν άφνά βγήκε από τό στρατόνα ο Στάθης, ήταν πικρό τό σκοτάδι, έκανε κρύο άρκετό και έβρεξε σιγαλά και αδιάκοπα. Διαβάτες όραιοι φαινονταν στους δρόμους, ενώ τὰ μικρομάγαζα της άγοράς, κλειστά και κακοφωτισμένα· μαγειρείς, ταβέρνες, καφενεάκια, ήταν γεμάτα από κόσμο, φωνταμένα από καπνό, κι' άνηχοσαν από τραγούδια και θόρυβο στρατιωτικό.

Δεν είχε καμιά όρεξη γιά τή μονότονη και άνοητα συντροφία των συναδέλφων του, γι' αυτό δεν θά πήγαινε στο κάπως ευπρεπισμένο έστιατόριο των αξιωματικών, έξοδωδμήσε κατά την άγία Κυριακή, να δειτνήσει σ' ένα μικρό έστιατόριο, όπου εόιχναζαν οι υπάλληλοι αυτοί τή συντροφία θά μπορούσε νά την άποφύγει.

Και κεί πού, τυλιγμένος στο πρόστιχο αδιάβροχό του, έβράδιζε σιγά σιγά, βουτώντας κάποτε και σε λάκκους γεράτους νερό, λογάριζε—ίσως και γιά νά φέρη αντίδραση στη δυσθυμία που τού προκαλούσε ή χειμωνιάτικη εκείνη νύχτα—πως θά περνούσε την άγία νή μεγάλη γιορτή.

«Θά κοιμόμιανε νωρίς, γιά νά ξυπνήσει πολύ πρωί· δουλειά στο

λόχο του δεν θά είχε πριν από τό μεσημέρι, που θάπρεπε νά έτοιμάσει την άποστολή. Θά πήγαινε λοιπόν στην εκκλησία, στην άγία Κυριακή την παλιά ένορία της οικογενείας του· εκεί θά προσπαθούσε νά πάσει τό στασίδι του άμοιρου τού πατέρα του· αν ήταν από άλλον πιασμένο, θά πήγαινε κάτω, κοντά στο παγκάκι, εκεί που στέκονταν ή μητέρα του, όταν ο πατέρας του ήταν έπίτροπος στην άγία Κυριακή. Έκεί βέβαια θά ξαναζούσε, με τή φαντασία του, κάποιες άλυσμονήτες ευτυχισμένες ώρες. Έκεί, μικρό παιδί, με τὰ φουστάνια του, τόν άδηγούσε από τό χέρι ή στοργική μανοίλα, τόν έβριαν νά καθίσει στα πόδια της και ύστερα στο στασίδι, άς έ που κατέβαινε αυτή· κάθε στιγμή γύριζε σ' αυτόν τό άγρό γλυκό της πρόσωπο με τὰ τρυφερά ματάκια, με τό λείο και φωτεινό μέτωπο τό μισοσκεπασμένο από την καφετιά «σκέπη» τόν έλάεινε μαλακά και τού έλεγε με τή μελωδική της φωνή, «Νύσταζες, μάτια μου! μην κοιμάσαι· κάμε τό σταυρό σου, που βγαίνουν τὰ άγία· με τούτο τό χεράκι, χρυσούλη μου· νά, γιά ιδες πώς άνάβουν τό μεγάλο πολυέλεο· κοιτάξε τί όμορφα που λάμπουν τὰ γυαλιά τού κοίτα, κοίτα, άγάπη μου, τόν παπά· Καλλίστατο, που φόρεσε τόν «άερα» στο κεφάλι του.» Ω! τί όμορφα που ειναι! δέ νυστάζει τώρα τό πουλάκι μου».

Και τού έβριαν, σαν κοινά, μια καραμέλα από μικρό τού στόμα, και τόν έπότηζε μια γουλιά νερό από τή μπουλίτσα που έπότηδες γι' αυτόν είχε φέρη μαζί της, ή γλυκειά, ή στοργική μανούλα, που χρόνια τώρα είχε τρέφει γιά πάντα μακριά από τ' άγαπημένο της.

Άπολείπονγα ο Στάθης θάπαινε έναν έξοχικό δρόμο, θλιβερά γνωστό του, και θάφτανε σε μια μεγάλη άπεραντη μάνδρα, γεμάτη από κυπαρίσσια· εκεί θά κοιμώποσε στα κάγκελα ενός τάφου διπλού, και θάλεγε μια «καλήμέρα» σε κείνους που δεν θά τόν άκούγαν πιά με τὰ γήινα αυτιά τους· και ίσως μια δροσιά ενδραγτική θανάβλινε από τὰ μάτια του και θά πότηζε τό δενδρολίβανο τό φτεριμμένο άνάμεσα από τὰ δά άνατημένα κεφάλια, που χρόνια τώρα εδάφταν γυμνάσκα εκεί, κάτω από τό χωνεμένο χώμα. Ύστερα, με τή γαλήνη πιά στη συντριμμένη καρδιά, και με τή βεβαιότητα ότι μια μέρα θά ξαναβλέπε σε κάποιον καλύτερον κόσμο εκείνους που είχε τόσα στην ψυχή του θά γύριζε νά γεμιστεί... Έδώ παρυσιάζονταν στην ψυχή τού Στάθης διαταγές· έπρεπε νά γεμιστεί στο λόχο του με τούς στρατιώτες του· πού θά τους έβριζε ίσως γιά τελευταία φορά, ή μπορούσε νά κατασφύγι σ' ένα γρηλό σπιτάκι, εκεί κάτω στην άκρογιαλιά όπου ζούσε ίσημη τώρα κι' αυτή, μια δύστηνη γρηλά συγγενιστά του, νά περάσει μια ώρα με γλυκόπικρες άναμνήσεις, όπως της είχε ύποσχεθεί χθες που της έστείλε μια κάρτα, γιά νά κάμουν μαζί Χριστούγεννα·

Με αυτές τις σκέψεις στο κεφάλι του ο Στάθης έπλησίασε στην άγία Κυριακή, κλειστή και σκοτεινή τώρα, και έτοιμάζονταν νάνοήξει την πόρτα τού μικρού ένοδοχείου, όπου έτρωγαν συνήθως οι υπάλληλοι.

«Άφωνα άκουσε τραγάτα βήματα πίσω του και μια φωνή λαχανιασμένη.

— Κύριε ύπολοχαγέ, κύριε ύπολοχαγέ, σάς παρακαλώ.

— Άναγνώρισε άμέσως έναν από τούς άγγελιοφόρους τού τμήματος, και στάθηκε.

— Τι τρέχει;

— Κύριε ύπολοχαγέ, ο κύριος διοικητής σάς θέλει, νά πάτε άμέσως εκεί, εινε μεγάλη άνάγκη· όρες τώρα σάς ζητά παντού ο κύριος διοικητής εινε πολύ θνητωμένος, με φοβήρισε πως θά με βάλει στη φυλακή, αν δεν σάς εύρω άπόψε, νά πάτε άμέσως εκεί.

— Μα, πού εκεί; ρώτησε ο Στάθης.

— Νά, έδώ στο ρακοπουλειό, εινε με άλλους αξιωματικούς νά πάτε άμέσως.

Στό σκοτάδι ο άγγελιοφόρος δεν είδε τό σαρκαστικό χαμόγελο πού έφερε σιά χείλη τού ύπολοχαγού τό «ρακοπουλειό».

— Πολύ καλά, θά έλθω.

— Άμέσως τώρα.

— Άμέσως τώρα, πήγαινε.

Διατάζατε, κύριε διοικητή, εινε ο Στάθης, χαιρετώντας κανονικά τόν ξαναμμένο διοικητή του, που κάθονταν με τή συντροφία του, από αξιωματικούς και πελίτες, στην τιμητική θέση τού ρακοπουλειού. Έκείνος άπέθεσε στο τραπέζι τό ποτηράκι με τό γαλακτόχρωμο υγρό, πού ήταν έτοιμος νά φέρη στο στόμα του, έδωσε άγριοπή έκφραση στα μάτια του τὰ κοκκινωπά, και με ξερή φωνή εινε:

(Συνέχεια εις τό προσεχές)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Μ.

Ταγάνικη εύμορφία, σιλουέττα ύψηλή και λεπτή σαν παρόδριο λουλούδι. Μόλις φέτος θά περάσει από τας πύλας των άθηνάικων αθουσών με τή διακρίνουσαν αυτήν άφείειαν και δειλία που άλήθεια χρημεύει ως κέρμα σόλοισμα ιδίως στην έποχή που ζούμε. Έλκεται νευρά Δεσποινίς εινε φαντατική τεχνούτρια και κατέχει θέαν εξοχούσαν εις τό «Τένυς κλόντ» λογοφ μαεστρίας. Ώραιο κόρη, ώραιότερας μητρος ήτις εξακολουθεί άκόμη νά κατέχει τὰ σκήπτρα της κομψότητας στας πλέον έκλεκτάς δεξιότητες.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ήρχισαν νά συμπυκνώνται οι δεξιότητες ιδίως υπό τύπον μαριτζ και Κούν-Κάν. Την παρελθούσαν Κυριακήν δεξιότητες άπογευματινή παρά τφ κ. και τή κ. Κ. Ήλιάσκου.

— Η οικοδόποινα έφερεν έκτάκτως κομψήν τουαλέττα κ' έδέχετο τούς κεκλημένους της με τό σπιρτουόζο ύφρος που την διακρίνει.

— Τό σπίτι θαύμα ιδέομαι καλλιτεχνικότητας. Πολύτιμα «ταμ-λά» σπάνια κομφοτηνέματα.

— Ο διάκοσμος των αθουσών έχρησιμευσεν ως πλαίσιον· στις έξαιρας σιλουέττες μερικόν κεκλημένον κυρίον μεταξύν των οποίων κ. Άσπασία Χέλμη με μύση δανέλλα, κ. Α. Μυχαλακοπούλου με πολλή «οί» τουαλέττα, κ. Φωτιάδη θαυμασίως κομψή.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν δεξιότητες μαρτίνα παρά τφ κ. και τή κ. Κίμ. Τριανταφυλλού.

— Μεταξύν των κεκλημένων ήσαν ο πρεσβευτής της Γαλλίας και ή κ. Κλεμάν Σιμόν, ο κ. και ή κ. Ι. Κυριακού με χαριτωμένη τουαλέττα μαύρη σε «στύλ Πρενοίς» ήτις έναρμονίζεται με την καλλιτεχνική κομμοσασία της, ο κ. και κ. Στ. Παντελίδη με τουαλέττα από μαύρο βελούδο, ο κ. και κ. Κατσαρού με μαύρη ιδιότυπον τουαλέττα, κ. και Δίς Στήβενς φέρουσα τουαλέττα από βελούδο έμπορική μετς ές «κούτ» έξαισία, κ. και κ. Δ. Άποστολίδη με μαύρη κομψή τουαλέττα, Δίς Μ. Σακελλαροπούλου σύνολον γκρι-άσζαν, κ. και κ. Κιμπί, κ. και Δίς Διπλοράχου, χαριτωμένη εμφάνισις με μετς κορσέ, σιτέν, κ. και Δες Καμβύση, ή μια με κόκκινα και ή άλλη με μπλε λαβάντ ζωρζέτι, κ. και κ. Μ. Τσιριμώκου, κ. και κ. Κ. Οικονομίδη.

— Κομψότητες εμφάνισις ή Δίς Ο. Λεκατοά με μπλε μαρίν σύνολον, Δίς Ραζέλου με χρυσοχρόν τουαλέττα.

— Ώραιότατη εμφάνισις ή οικοδόποινα με στύλ από μαύρο ταφτά.

— Οι κεκλημένοι πέρασαν δυό ώρες έκτακτες, εύχάριστες, χωρίς στο μαγευτικό τραγούδι της Δίδος Καμβύση, την γλυκειά και κρυσταλλινή φωνή της Δίδος Έλένης Παπαδάκη, και τό θελκτικό τραγούδι της Δίδος Γαλαζούδη.

— Κυλικέιον άνεξάντηλον σε γευστικούς και φίνους μεζέδες.

— Τό όραιο όπλογευμα κατέληξεν σε χορό με άντραίν μεγάλο.

— Κούν-Κάν και χορός παρά τφ κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη την παρελθούσαν Τρίτην.

— Αΐθουσαι μεγαλοπρεπείς, έπιπλώσεις σπανία. Σενάριο κινηματογραφικόν εις τό Στούντιο της Δος Νικολαΐδη.

— Η οικοδόποινα έδέχετο τούς κεκλημένους της με τό γλυκύ ύφρος που την διακρίνει.

— Παριζιάνικη σιλουέττα ή τουαλέττα της Δος Ν. Νικολαΐδη με κόκκινη κορσέ-σιτέν—Μοντέλλο Λελούγκ.

— Παρευθέρσαν κ. και κ. Ζα-ρίφη μπλε-νιόναρ τουαλέττα, κ. και κ. Άγγροπούλου με γκρι μπλε, κ. και Δίς Λουβίδη όραιότατη με μαροκιν γκρενά, κ. και Δίς Φο-ροστάτην.

— Έπεί τή εύκαρία αυτή εκδίδεται πανηγυρικόν και δημοσίως σχετικώς με τό έργο του και την άποστολήν του, τις γυναικες οιείν γνωστοτέρας Έλλήνων πολιτικών, επιστημονών, άνωτέρων στρατιωτικών, δικαστικών, κληρικών, λογίων, καλλιτεχνών και δημοσιογράφων. Τό φύλλον αυτό έξαιρετικώς δραχ. 5.

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΕΚΑΟΤΙΚΟΥ ΘΡΙΑΜΒΟΥ!

H MONTAIN

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Έστωταμύς δι' έν έτος... Δραχ. 130 Η Έστωταμύς Δις. Άνγλιος Μία

Αι έπιστολαί και τὰ χρονιατικά έμβλήματα λέναν ν' άναμνησθύνται· προς τόν

Ίδιοκτήτην τού «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὰ προπνοόμενα τέλη τιμώμενα δραχ. 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York City U.S.A

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΣΧΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Είδατε ή άκούσατε ποτέ σας καμιά γυναίκα νά ύποστηρίξη και νά έπιμένη τώς... δεν εινε όμολογία; Άσφαλώς όχι!...

Τό πράγμα εινε άφάνεστον, άπίστευτον. Και όμως! Στη Φιλαδέλφεια της Αμερικης ύτάχονιν γυναίκες ή όποιες όχι μόνο άνεγνώριαν την άσχημία τους, αλλά έκαναν και κάτι περισσότερο μάλιστα· συνεκρότησαν και σύνδεσμο—τόν «Σύλλογο των άσχημων γυναικών».

Τ' άδικομένα αυτά πλάσματα της φύσεως συνεκροτήθησαν έσγάτως γιά νά συνάξουν τό καταστατικό τού συλλόγου των και νά διεκδικήσουν τὰ δικαιώματά τους.

Κατά την διάρκεια της συνεκροτήσεως αυτής έλαβαν τόν λόγο πολλές γυναίκες. Όλες δε καυτηρίασαν με δριμύτητα την... άδικαιολόγητη μαρία των άνδρων νά προτιμούν τις όμορφες από τις άσχημες.

— Και όμως—εινε, μεταξύν άλλων μία άσχημη διλήθεια—οι γυναίκες οι όποιες δεν ευνοήθηκαν από την φύση έχουν, πολλά περισσότερα προτερήματα από τις όμορφες. Εινε λιγότερο φίλοςφες, εινε σοβαρές, περισσότερο έυντες, περισσότερο ήσυχαιμένες. Άς άφήσουμε τώρα πού ή καλλονή δεν διαρκεί έπ' άπειρον. Άς διδάξουμε λοιπόν σ' όλες τις άσχημες όμορφους μας πώς ν' άρρέσουν στους άνδρες, άδιάφορον αν δεν εινε προκισμένες με σφηνευτικά φυσικά προσόντα.

Και άλλες πολλές άσχημες την διαδεχθήσαν στο βήμα. Τέλος, έλαβε τόν λόγο ή πρόεδρος, ένα τέρας της φύσεως, άρσθημίν 40 φθινόπωρα, με γυαλιά και χωρίς έχως κρέμας πάνω στα κόκκαλά της, και έέφρασε, έξ όνόματος των συναδέλφων της, τή γυνική έπιθυμία των άσχημων γυναικών όλου τού κόσμου, όπως παύση ύποστημένη ή μεγάλη παρεξήγηση ή όποια τις καταδικάζει σε άπομόνωση και, πολλές φορές, σε μαρτυισμό.

— Δυστυχώς, εινε έν τέλει ή κορία πρόεδρος, πολλές άσχημες μεταχειρίζονται όλα τὰ γνωστά μέσα γιά νά φαίνονται όμορφες. Εινε καιρός πιά νά πάψουν νά έχουν την έσφαλμένη αυτή γνώμη και νά μην ντρέπονται καθόλου γιά την άσχημία τους. Άπεινάς πρέπει νά εινε περήφανες γιά αυτήν. Η άσχημη γυναίκα εινε γλυκιά φρεσ καλτέρα από την όμορφη. Οι άντρες ίναι κοινά και δεν τό καταλαβαίνουν αυτό! Τόσο τό χειρότερο όμως ν' αυτός, γι'αυτή πληρώνουν πολύ άκριβά την προτίμησή αυτήν... Πρέπει, τέλος, αν θέλουμε νά ζήσουμε και μείς από τόν ήλιον, νά άγωνισθούμε μ' όλα τὰ μέσα γιά νά άποδείξουμε στον κόσμο την αξία μας. Θάνατος στις όμορφες γυναίκες!...

Μετ' ό ή συνεδρίασις έληξε.

Είπαμε πολύ περίεργοι νά μάθουμε αν τό παράδοξο των άσχημων γυναικών της Αμερικης, θά τό μιμηθούν και ή άσχημες γυναίκες όλου τού κόσμου.

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Μοναδικόν εις εμφάνισιν και περιεχόμενι τή Χριστουγεννιάτικη τέχνης της «Οικογενείας» Χριστογεννιάτικα διηγήματα, Χριστογεννιάτικες ιστορικές Σελίδες, εδύμες ήδογασίες, άνέκδοτα.

Συνορασία έκλεκτών Έλλήνων και ξένων λογογράφων κλπ. κλπ. Θυμηθείτε νά αγοράσετε τό τεύχος αυτό. Εινε άριστοέργημα.

Αγοράζονται εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και διόκληροι βιβλιοθήκαι. Οι διαθέτοντες ταύτα παρακαλούνται νά μας άποστείλουν κατάλογον των προς πώλησιν βιβλίων των, δδδς Λεκα 7.

ΕΞΗΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Η Κ. ΚΛΑΥΔΙΑ ΠΙΚΑΡΕΙ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΤΗΣ...

ΣΦΑΛΩΣ δεν μπορεί να πη κανείς ότι ο κ. Μαυρίκιος Λορική και η γυναίκα του Κλαυδία δεν συνεννοούνται. Όχι! Το άσχημο μόνο ήταν ότι μαλώναν συχνά. Αυτό άλλωστε συμβαίνει ταχτικά ύστερα από οχτώ δλόκληρα χρόνια παντρείας.

Η κ. Κλαυδία Λορική, ήθελε να βγαίνει έξω και να φλερτάρει. Ο άντρας της φρονούσε ότι εξώδευε πάρα πολλά για τις τουαλέτες της κι ότι ήταν πολύ καλόβουλη όταν της έκαναν κομπλιμέντα διάφοροι κορτάκηδες.

Για να την εκδικηθεί, έρωτοτοποτούσε κι' αυτής με μερικές ωραίες κυρίες, που συναντούσαν σε φιλικά τους σπίτια.

Έτσι, ύστερα από μία βραδιά που είχαν περάσει στο σπίτι των Ντυμπαρντίν, το αντρόγνυο άρχισε να φιλονεικεί ζωηρά, και στο τέλος η φιλονεικία τους αυτή δεν άργησε να ξεελιχθεί σε μία φοβερή συζυγική σκηνή. Έφυγαν απ' τους Ντυμπαρντίν ο ένας πίσω από τον άλλο. Ήταν έξω φρενών και οι δύο, γιατί είχαν αλληλοσακαλυνθεί να κορτάρουν και να χαριεντίζονται, φανερά πειά, στην συγκέντρωση εκείνη.

Τόσο σοβαρά μάλιστα ήταν τα πράγματα, ώστε, όταν έφτασαν στο σταθμό για να πάρουν το τραίνο να πάνε στο σπίτι τους, άρρισαν ν' ανταλλάσουν βαρύτατες φράσεις, αποφασισμένοι πειά κι' οι δύο να χωρίσουν.

Κάνε μου τη χάρη σε παρακαλώ, να μην άσχολείσαι πειά μαζί μου, έδωλεσε η κ. Κλαυδία στον άντρα της, καθώς πλησίαζε στη θυρίδα για να βγάλει εσώρουχο. Δε σ' έχω ανάγκη. Έβγαλε μόνη μου εσώρουχο!

Προχώρησαν ως τόσο στην πλατφόρμα και μη-χαν στο τραίνο, ο ένας από τη μία πόρτα κι' ο άλλος από την άλλη. Όρθοι κι' οι δύο, σε απόστα-ση έξη μέτρων, έκαναν ότι δεν γνωρίζονταν.

Κοντά στον κ. Μαυρίκιο Λορική, δύο νέοι, χω-ρίς να υποπτευθούν, ότι αυτοί που στέκοταν πλάι τους ήταν ο άντρας της Κυρίας, αντίλλαξαν τις έντυπώσεις τους για την Κλαυδία:

— Για κύταξε λοιπόν αυτή τη νόστιμη μελα-χροινή, έλεγε ο ένας.

— Πολύ χαριτωμένη, αλήθεια, και πολύ κομψή ντυμένη, άπαντούσε ο άλλος.

Τα διαμαντικά που φορεί είνε θαυμάσια. Θά είνε καμιά γνωστή κοσμική κυρία, άσφαλώς. Μου έρχεται η όρεξη να την πάρω από πίσω. Δεν ξέρεις τι βγαίνει καμιά φορά, δεν είν' έτσι;

Ο κ. Μαυρίκιος Λορική, σηκώνοντας με άδια-φορία τους όμους, είδε τους δύο τολμηρούς νέους ν' αλλάζουν θέση και να πλησιάζουν την Κλαυ-δία. Σε λίγο, βήκαν την εσώρουχο να πειράξουν τη νεαρή κυρία, κι' αυτή, προς μεγάλη έκπληξη του άντρου της, τους άπάντησε χαμογελώντας.

Ο κ. Μαυρίκιος Λορική, θυμωμένος για καλή, παρακολουθούσε τις κινήσεις της γυναίκας του, χω-ρίς να φαίνεται ότι την προσέχει. Δεν μπορούσε μόνο ν' άκοοση τι λένε.

Την στρίγγιλα! Θέλει να με πειρατώσει, μα αυτό πάει πολύ! μουμούριζε ο κ. Λορική.

Στον πρώτο σταθμό, οι δύο νέοι και η Κλαυδία κατέβηκαν. Ο άντρας της, έβαλλος, τους άκολουθούσε από μακριά. Δεν είχε όμως τό θάρρος να τους σταματήσει και να τους ζητήσει εξηγήσεις για τη διαγωγή τους, γιατί καταλάβαινε ότι θα γινόταν γελοίος.

Θα την πληρώσει άκριβά αυτή την τρέλλα της! Μουμούριζε ταχύνοντας το βήμα του για να τους φτάσει.

Βλέποντας ότι η Κλαυδία ήταν τόσο πρόθυμη άπάντη τους, οι δύο νέοι την άδηγγησαν σ' ένα ρεστοράν. Αυτή, χαμογελώντας πάν-τοτε, ένθουσιασμένη γιατί έξεδικείται μ' αυτό τον τρόπο τον άντρα της, τους άκολουθούσε χωρίς αντίρρησης.

Κάθισαν σ' ένα τραπέζι, κοντά στην είσοδο. Ο κ. Μαυρίκιος Λορική, δλομόναχος, μπήκε κι' αυτός στο ρεστοράν και κάθισε σε μιάν άκρη.

Στο γκαρσόν, που έτρεξε πρόθυμα να τους περιποιηθεί, παρά-γειλαν από τις έκλεκτερες μερίδες: φονά γκαρά, κοτόπουλο, λαγό, παγωτά, άφθονα φρούτα και δυο μποτίλιες σαμπάνια από την κα-λύτερη μάρκα.

Φαίνονταν από σπίτι! σκέφτονταν ο Μαυρίκιος, κυττάζοντας τους δύο νεαρούς. Όρισμένος, θά είνε σε θέση να ίκανοποιήσουν κάθε ιδιοτροπία τους. Αυτό δε θά τους στοιχίσει τίποτα.

Και, για λόγους οικονομίας, επειδή το πρωί άκριβώς είχε πληρώ-σει στη ράφτρα της γυναίκας του έναν οδοντοστομολογισμό, παράγγειλε ένα σάντουιτς και μία μπύρα μόνο στο γκαρσόν.

Μ' αυτό το τόσο λιτό μενού δε μπορούσε βέβαια να εύθυμώσει, άπως έδιδυμούν και εύχονται οι δύο νέοι με τη γυναίκα του στο άντρον του τραπέζι.

Πρέπει να επέμβω! Να της ζητήσω εξηγήσεις, να της δώσω ένα καλό μάθημα! επανέλαμπε άδιάκοπα, χωρίς ν' άποφασίσει κά-λας να κουνήσει από τη θέση του, επειδή καταλάβαινε ότι από ώ-ρα σε ώρα, η θέση του γινόταν πιο κομική.

Κατά τις δυο το πρωί, έξη μποτίλιες σαμπάνια βρισκόντουσαν

άδειανές πάνω στο τραπέζι των νέων. Μιλούσαν τώρα και γελοῖσαν δυνατά. Φαίνεται πως είχαν μεθύσει πειά για καλή, γιατί, σε μι-στιγμή, ο ένας απ' αυτούς, σηκώθηκε άπάνω και παρέσυρε τραχι-ζοντας δυο καρέκλες. Ο άλλος σηκώθηκε κι' αυτός από τη θέση του κι' έκανε τάχα πως θέλει να κρατήσει το φίλο του από το χέρι. Ο τελευταῖος όμως παραπάτησε κι' έκανε ένα βήμα προς την πόρτα. Ο άλλος τον άκολουθούσε. Ο πρώτος βγήκε έξω τρέχοντας. Ο δεύ-τερος, προσπαθώντας δθεν να τον πιάσει, έκανε το ίδιο...

Πέρασαν πέντε λεπτά. Οι δύο νέοι δε φανόντουσαν. Η Κλαυδία άρχισε ν' άνησυχεί, ο Μαυρίκιος έπίσης. Τη στιγμή αυτή, πλησίασε το γκαρσόν με το λογαριασμό.

— Οι κύριοι έφυγαν; ρώτησε τη νεαρή κυρία ψυχρά.

— Μά δεν ξέρω... τραύλισε αυτή, πολύ στενωχωμένη κι' έα-φνα κύταξε πλάι της κι' άρχισε να ξεφωνίζει:

— 'Η τσάντα μου! 'Η τσάντα μου! Μού'αλειψαν την τσάντα μου!...

Μαζεύτηκαν γύρω της μερικοί πελάται.

— Άφρησε τα αυτά, μικρή μου, της ελεπε το γκαρσόν με τόνο άυστηρό. Λάβετε τον κόπο, σάς παρακαλώ, να πληρώσετε το λογα-ριασμό, ειδάλλως θά καλέσω την άστυνομία!

Η Κλαυδία, κατάχλωμη, έκανε νόημα στον άντρα της να πλη-σιάζει. Σε μιάν στιγμή, ο κ. Μαυρίκιος σκέφθηκε να φύγει. Μά συ-λογίστηκε τις συνέπειες, την άστυνομία, το σκάνδαλο και έπε-νέβη:

— Δόστε μου το λογαριασμό, σάς παρακαλώ. Θά σάς πληρώσω εγώ, ελεπε ξερά στο γκαρσόν, άπλώνοντας το χέρι του.

Κ' επλήρωσε 550 φράγκα και 8 φράγκα έπι-πλέον για ό,τι είχε πάρει ο ίδιος.

— Είχα πέντε χιλιάδες φράγκα μες στην τσάντα μου, έλεγε κλαιώντας σχεδόν η κ. Κλαυδία.

Ο Μαυρίκιος την πήρε και φύγανε.

— Έφρόθηρες έλεινί, σαν την τελευταία γυναί-κα του δρόμου, της ελεπε σαν βγήκαν έξω. Έρρεσε να σ' άφήσω να κοιμηθείς στην άστυνομία, άλλά έχε χάρη!

— Ω, Μαυρίκιε, συγχώρησε με! Έφρόθηκα ά-σχημα, είνε αλήθεια... Είμαι τόσο συγχωμένη! του ψιθύρισε αυτή.

Ο Μαυρίκιος συγκαίνηθηκε.

— Έστον ελεπε, σε συγχωρώ. Σόφλησε μου όμως το λογαριασμό που πληρώσα...

— Πώς, Θεέ μου; Μ' έκαψαν... δεν έχω λε-πτό!...

— Μ' ένα φιλάκι, Κλαυδία.

— Ένα μόνο;... Σιάσου, χονδρό μου, να σ' έσο-φλήσω μέχρι τελευταίας πεντάρας...

Κι' άρχισε να τον ξεφορμά... στόμα με στόμα!...

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΛΑΤ'ΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΠΡΑΒΟ ΛΙΑ!...

Ο Μπαρμπαλιάς είνε ο ήσυχότερος, χωριάτης. 'Η δουλειά του είνε περιζήτητη κι' απ' τα χέρια του βγαίνουν όμορφα και καλοδοιμημένα τα διάφορα πράγματα που καταργάζονται στο σιδηράδικο του. Ένα κακό έχει όμως ο φτωχός. Τώρα που βί-σκει λίγο απ' τα χρόνια, του καλαρέσει το κρασί. Βγαίνοντας από το μαγαζί του, κάνει πολλές φορές στάσεις ως που να πιάσει στο-πι. Αυτό ήταν που πικαριέζε και την γυναίκα του. Χωρίς κρασί ήταν καλός και βολικός. Έως το πειό τον χάλαινε. Τι τούδελε λα-γόν που τούπνε ο χριστιανός; Μά τι να σου κάνη ο άνθρωπος πόν που να πάη σπίτι του άπαντούσε πέντ' - έξη ταβέρνες; Νά απόψ ός που να πάη σπίτι του άπαντούσε πέντ' - έξη ταβέρνες; Μά και πόν απ' τον άλλο δρόμο; Δεν μπορούσε γιατί θ' άγοούσε. Μά και στον άλλο δρόμο ήταν κατηλειά. 'Ως τόσο, για να πάσουν η γκι-νιες της θειά. Λιούς, ο Λιάς ύποσχεθηκε ότι θά κόψη αυτό το καταραμένο βίτσιου του.

Τότε και της γυναίκας του, κι' απ' τη χαρά της έλαψε, η και-μένη. Τ' άλλο μεσημέρι ο Μπαρμπαλιάς έκαλεσε το μαγαζί του και τράβηξε για το σπίτι. Περαά από την ταβέρνα με το κοκκινέλι και της οίχνης περιουρηνηκές ματιές. Στο έανδρό το ίδιο. Στο μαρσάδι νοιώθει τον έαυτό του δυνατό και με θέληση... Φτάνοντας και στην άθλια ρεστάντα, καμαρώνει σάν νικητής και τροπα-ούχος. Για λίγο τόχει; Αύτοθαυμάζεται λοιπόν ο Μπαρμπαλιάς και στο τέλος γυρίζει και λέει στον έαυτό του: «Βρε μπράβο Λιά!...Μωρέ σ' άξίζει!... Πάμε να σε κεράσω ένα κατσικάρι!...»

Και γύρισε σπίτι του... κατά το δειλινό!...

ΑΞ - ΑΞ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΤ' ΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προη-γουμένου)

Τα βήματα πίσω μας ά-κούγονταν εξακολουθη-τικά. Οι κακούργοι πλησία-ζαν...

Εύτυχώς φτάσαμε εγκαί-ρους στο μέρος που μας ό-νειρεται. Ήσαν σιβαγμένα, από αιώνας ίσως, χονδρά ξύλα, τα όποια είχαν περισσέψει απ' την άσδομη του κοινόβιου. Ήσαν έντελώς άσπια πλέον και ποικίλοι ήταν στήσις τις φωλές τους άνάμεσα τους.

— Έδώ, ελεπε ο Ούλλιαμ, μπορούμε να κοιμηθούμε θαυμάσια. Έτσι θά δοιμε και τους... κ υ ρ ι ο υ ς που θά περάσουν. Λαβή πρώτος Τζώρτζ και τοποθέτησε την δεσποινίδα κάπου. Σ' ά-κούοιτο...

Περάσαμε πίσω απ' τη στήβα των ξύλων και γονάτισαμε κάτω, βάζοντας τον κακούργο άνάμεσά μας. Ο καθηγής στήριξε την άκνη του πιστολιού του στον ένα του κρόταφο κι' έγω στον άλλο! Έτσι δεν είχε έλπίδα σωτηρίας άν μιλούσε. Μολαταύτα ο Ούλλιαμ τοι ελεπε:

— Άν κόμης τον παροικικό θόρυβο θά το πληρώσεις με τη σή σου. Πρώτα...

Ο κακούργος δεν μίλησε.

Τα βήματα έπ' ηττάζαν...

Σε λίγα δευτερόλεπτα έκτος από τα βήμα α-κούοιτο και κάτι σαν παραμύθιο, βραχνό, μεθι-μένο, στρίγγιλο...

Κρατώντας τις κίνες των πιστολιών μας στη στή-ση μας, τους κροτάφους του κακούργου τώ-νισαμε μαζί μας, σκύψαμε και κοιτάξαμε πρ'ος το μέρος που 'όχόντουσαν οι άγνωστοι.

Είδαμε τότε ένα κοντό κι' χλωμό άνθρωπο, στυλιζαμένο κι' έλεινό, να προχωράει αργά-αργά, έζοντας τα χοντροτάπια του. Δεν θά μι-λούσε να κληρώσει κανένας την ήλκιά του άνω-π'ον αυτού, όσο κι' άν τον έβλεπα προσεχτικά.

Ήταν σπανό, μ' άριστες τρίχες στο φρεσάρι, μα-κρολό του κεφάλι, με μάτια μικρά και κοκκι-νιμένα απ' το κρασί, κίτρινος σαν το κεχρημάρι τεύ-τσι και ζόκαλο...

Πίσω του άκολουθούσε μιάν κακοντυμένη και παρμένη έπίσης στα χρόνια γυναίκα, με τα μά-τια της έστρεγα, βρώ-νη κι' άποκτηνημένη. Τα μάτια της, είχαν την άγριαδα της τρέλλας.

Προχώραγε χωρίς να κυττάη γύρω της, έντελως ηρεμικά έχοντας κορφομένο το βλέμμα της σε ένα που βρισκόσε στα χέρια της. Προσέξαμε κα-λύτερα σ' είδαμε πως κορτούσε ένα περιδέραιο με μαργαριτάρια. Κυττώντας το κόσμημα αυτό με λα-λάρια, με άπληστία...

Κανένας άλλος δεν έρχοταν κατόπιν τους κι' αυτό μές ίούχασε. Οι δύο αυτοί άγνωστοι ήσαν άκίνητοι. Δεν έπρόκειτο παρά για δυο κοινωνικά νανάγια, άθλια και άξιολύπητα...

Ποιος έφερε από που είχαν κλέψει το κόσμημα εκείνο. Σε λίγο γάβηκαν στο βάθος της στοάς. Πήγαιναν ίσως να κοι-μηθούν για να ευτιήσουν τη νύχτα, τέλειοι άνθρωποι του οκού, σωστά τυποποίλια...

Ο κακούργος πούταν μαζί μας είδε με κάποια άπογοήτευση το ζευγάρι αυτό των άθλιων. Περίμενε φαίνεται συντρόφους του έλ-πίζε να μās πιάξη κανένα άσχημο παιχνίδι και η εμφάνισις των δύο κορτάκηδων τον άπογοήτευσε.

Σηκώθηκα άμέσως επάνω έτοιμοι να προχωρήσουμε προς την είσοδο. Πήρα στην άγκαλιά μου την Ντόλλυ και ξεκινήσαμε. 'Η έ-νταλ να δεν είχε συνέλθη, κι' ο Ούλλιαμ άνησυχούσε έξαιρετικά.

Για τον λόγο αυτό άνάγκασε τον κακούργο να βαδίσει πιο γρή-γορα. Σε λίγο φτάσαμε στο μέρος απ' το όποιο είχαμε γυρίσει πρ'ος τον κακούργο. Στάσαμε να σταθούμε καδούλο τραβήξαμε και επανάληψαν στο μέρος αυτό άνηφορίζε απότομα. Συναντήσαμε με μιάν μισογχο-πρίστια σκαλοπάτια. Έπί τέλους σταθήκαμε μπρός σε μιάν μισογχο-πρίστια πόρτα, την όποια έσκέπαζε δλοκλήρη μιάν τεράστια περιπό-νη καδία. Άνάμεσα στις σκαλοπάτες της πόρτας αυτής έλαμπε το φως της ημέρας. Ο καθηγής στέναξε μ' άνακούφισι ψιθυρίζοντας:

— Έπί τέλους... έφτάσαμε!...

Πραγματικά τα βάσανά μας είχαν τε-λειώσει. Βρισκόμαστε μπρός σε μιάν από τις έξόδους της κατακόμβης. Ο Ούλλιαμ γύρισε πρ'ος τον κακούργο και τον ρώτησε:

— Πού βλέπει άκριβώς η έξοδος αυτή;

— Πρ'ος το δρόμο.

— Καλά... Περίμενε έδω σ' Τζώρτζ. Θά βγώ να δω άν υπάρχει κανείς γύρω από τα έρείπια. Πρέπει να βγοιμε χωρίς να μās δη κανείς. Προηγούμενος όπως έδωλα να πω, δυο λόγια με το φίλο μας

— Έπί τέλους... έφτάσαμε!...

Πραγματικά τα βάσανά μας είχαν τε-λειώσει. Βρισκόμαστε μπρός σε μιάν από τις έξόδους της κατακόμβης. Ο Ούλλιαμ γύρισε πρ'ος τον κακούργο και τον ρώτησε:

— Πού βλέπει άκριβώς η έξοδος αυτή;

— Πρ'ος το δρόμο.

— Καλά... Περίμενε έδω σ' Τζώρτζ. Θά βγώ να δω άν υπάρχει κανείς γύρω από τα έρείπια. Πρέπει να βγοιμε χωρίς να μās δη κανείς. Προηγούμενος όπως έδωλα να πω, δυο λόγια με το φίλο μας

έδω... Συγχρόνως γύρισε στον κακούργο και τοι ελεπε: Σου όπο-σέθηκα να σ' άφήσω να φύγης μόλις θά φτάναμε στην έξοδο... Έ-φτάσαμε... Θά κρατήσω το λόγο μου, θά σε λύσω και θά σ' άφήσω να πας όπου θές. Περιοέξε μόνον να μη ξαναβγής μπροστά μου... Γιατί τότε...

Ο κακούργος σήκωσε μ' άδιαφορία τους όμους του.

— Μην είσαι τόσο δύσκολος, φίλε μου, τοι ελεπε ο καθηγής. Άν ήθελες μάλιστα θά μπορούσες να κερδίσεις εκατό λίρες.

Τα μάτια του κακούργου άστράψαν.

— Ναι, ύπόσχομαι να σου δώσω εκατό λίρες άν μου πής την αλήθεια, γιατί άρπαξες την κόρη αυτή κι' ακόμα άν θέλεις να μās βοηθήσεις σε κάτι. Για σένα είνε προτιμώτερο να είσαι με το μέρος μας. Το πρόσωπο που δε πλήρωσε για να το ύπηρετησης θά σε στείλη στην κρεμάλα άν δεν σε πνίξη ο ίδιος, όταν δεν δάχη πια άνάγκη των ύπηρεσιών σου. Άν ήσυχες δυστυχημένε πούν ύπηρετείς, θά πάγανες από φρίκη... Άς είνε όμως, λέγε, δέχεσαι να μās βοηθήσεις στο έργο μας;

— Τί ζητάτε; ρώτησε ο κακούργος ξεραά.

— Να μās πής πρώτα-πρώτα γιατί άρπαξες την κόρη αυτή σ' ή οι σύντροφοί σου.

— Πληρώθηκε.

— Δεν είχε καμιά άλλη όδηγία εκτός απ' την άπαγωγή;

— Έλπετε ν' άφήσουμε την νέα σε μιάν όρη-μένη στοά της κατακόμβης. Όταν κατόπιν είδα την νέα έλευθέρη, σ' άλλο μέρος των ύπογειων παρασενεύηκα. Παραμόνευε και κατώφια πως εί-σαστε στο κάτω απ' τη στοά ύπόγειο. Δεν ήξερα ποιοι είσαστε μ'ά λίγο μ' έγνωιζε αυτό. Ρίχτηκα άεαφρα στην νέα, την σήκωσα στα χέρια μου κι' έφυγα. Ήταν τόσο τρομαγμένη που δεν έβγαλε μιλά, που δεν χείσαστηκε καν να τη φημώσω. Έ-πειτα ήρξατε και την έλευθερώσατε. Αυτό είν' όλο...

— Έχει καλώς... Για πές μου τώρα, δέχεσαι να μās βοηθήσεις σε κάτι πούχοιμε να κάμουμε;

— Θά πληρωθώ μπροστά;

— Θά πάρης προκαταβολικούς πενήντα λίρες κι' άλλες εκατό κατόπιν. Καθώς βλέπεις άνεβαζό το ποσό. Άν μάλιστα μείνουμε εύχαριστημένοι από σένα θ' αυξήσουμε άκόμη περισσότερο την άμοιβή. Δέχεσαι;

— Τι πρέπει να κάμω;

— Αυτό θά σου το πω άποψε.

— Θά ρήγες έδω;

— Όχι. Θά ρήγες σ' στο σπίτι που μένοιμε.

— Είλε σε μέρος κεντρικό;

— Σ' ενδιαφέρει αυτό;

— Πολύ... Δεν σηνήθιζα να σηνάζω στα κέντρα. Συναντάει κανείς εκεί κάτι φάσιες...

— Καλά, κατάλαβα, φοβάσαι τους άστυνομι-κούς.

— Μπορεί γάνα κι' αυτό.

— Τότε ός δώσοιμε ραντεβού κάπου όλλου. Θέλεις να συναντη-θούμε στις όχτες, στο καπηλειό που'νε πιο κάτω;

— Αυτό είνε πιο βολικό. Θά σάς περιμένω εκεί.

— Επιστρέφονταί σε σένα. Πάντως πρέπει να ξέρεις πως θά πληρώσης άκριβά το έλάχιστο κακό που θ' άποσπειάσης να μās κάμης.

— Συναντήσα να μιλάω ίσα. Δέχτηκα ός είπα να... Αυτό φά-νει.

— Θαυμάσια! Σιάσου τώρα να κυττάξω τι γίνεται έξω. Τζώρτζ, τά μάτια σου τέσσερα. Θάταν τρομερό να την πάθουμε την τελευ-τάτα στιγμή.

Κατόπιν ο καθηγής σήκωσε τις περιτοκάδες που σκέπαζαν την πόρτα άνοιξε, όχι χωρίς κόπο, το ένα θυροφύλλο και βγήκε έξω. Σε λίγα λεπτά ξαναγύρισε. Φαινόταν ήσυχος.

Ο δρόμος είν' έλευθέρος, μοι ελεπε. Όλα γύρω είναι έρημα. Μπορούμε να φεύγουμε. Σήκωσε την Ντόλλυ, Τζώρτζ, Κ' έσύ, φίλε μου, έλα να σου κόψω αυτά τα κουρέλια που σου κρατούν δεμένα τα χέρια.

Έλασε πράγματι τα χέρια του κακούργου κι' ύστερα έβγαλε και τούδα τις πενήντα λίρες. Έκείνος τις τούπασε ψιθυρίζοντας «εύ-χαριστώ». Ύστερα μās χαίρετες βγαίνοντας το κασάκετο του και τράβηξε πάλι προς τα βάθη της κατακόμβης.

— Πού πηγαίνεις; ρώτησε ο Ούλλιαμ.

— Αίσθολε, να κοιμηθώ. Σε γνάτε πές μου χαλάσατε τον ύπνο;

— Α, ναι, έχεις δίκιο... Πήγαμε στο καλό... Κι' όπως είπαμε... το βράδυ...

— Στις όχτες, θάμια εκεί.

— Πώς σε λένε;

— Τζιμ, δούλος σάς.

Όταν ο Τζιμ γάβηκε στο βάθος της στοάς, ο καθηγής άνοιξε την πόρτα και βγήκαμε έξω.

(Άκολουθεί).

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ JACQUES CÉSANNE

ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

— Για ποῦ ετοιμάζεσαι, Ζακελίνα; ρώτησε με έκπληξη τὴν σύζυγό του, ὁ κύριος Σαρζύ.
— Για τὸ δέντρο τῶν Γκρέλαντ... θὰ πάμε μαζί...
— Ἀ! ὄχι. Δὲν θὰ πάμε...
— Καὶ γιατί δὲν θὰ πάμε; ρώτησε με τόνο διαμαρτυρίας ὁ κ. Σαρζύ. Θὰ εἶνε μὴ πρώτης τάξεως κοσμικὴ συγκέντρωση.
— Ἐρεῖς πολὺ καλά, ὅτι ὁ γιατρός σου ἀπαγόρευσε ἀπολύτως νὰ βγαίνεις ἔξω τὰ βράδια.
— Ἀν βγῶ ἔξω ἓνα βράδυ δὲν ἴναι καὶ τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα, δὲν ἐξάσθηκε ὁ κόσμος.
— Ἐρεῖς, ἀγαπητή μου, πολὺ καλά ὅτι ἴσαι ἀνάμικτὴ σὲ φοβερό σημεῖο καὶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσης ἀφθονο αἷμα.
— Ναί, ἀλλὰ τὸ αἷμα δὲν θὰ τὸ ἀποκτῶ με τὸ νὰ μένω μέρα νύχτα κλεισμένη στὸ σπίτι.

— Καὶ ἐπειτα στὸ σπίτι τῶν Γκρέλαντ θὰ σοῦ ζητήσουν νὰ τραγουδήσεις. Καὶ ἔρεῖς πολὺ καλά ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ τραγουδήσεις. Ἐρεῖς τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχεις. Μὲ τὴν παραμικρὴ ἀπόπειρα ποὺ θὰ κάνης νὰ τραγουδήσης θὰ πάθης ἀμέσως αἰμορραγία. Τὴν ἄλλη φορὰ τὴν γλύτωσες, ἀλλὰ ὁ γιατρός Φεραντέζ μοῦ τὸ εἶπε καθαρά καὶ ξάστερα πῶς ἂν σοῦ ἔλθῃ πάλι αἰμορραγία...

— Καλὰ λοιπόν, δὲν θὰ τραγουδήσω, εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ Ζακελίνα. Ἀλλωστε ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπάθα τὴν αἰμορραγία, δὲν ἐτραγουδήσα καθόλου.
Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ διασκεδάσω καὶ λιγάκι. Ἀκολουθῶ τόσο ὑποτακτικὰ καὶ τόσο ὑπομονητικὰ τίς διαταγὰς τοῦ γιατροῦ, ὥστε μπορεῖς νὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ μὴ ζῶ σὲ μὴ διαρκὴ κλεισούρα.
Ὁ κ. Σαρζύ ὤφισσε τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ ἀπορώντας. Αὐτός, ποὺ ἦταν ἀνθρώπος μεθόδικο καὶ φίλος τῆς τάξεως, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς ἦταν δυνατόν νὰ παραβαίη κανεὶς μετὰ τὴν ζωὴς του μίαν ἀπαγόρευση τῶν γιατρῶν. Ἐκτός αὐτοῦ ἡ ἀπαγόρευσις ἐκείνη τὸν εὐχαριστοῦσε καὶ ἀπομυκῶς, γιατί ὁ κ. Σαρζύ δὲν ἀγαποῦσε τίς κοσμικὲς συγκέντρωσεις. Γι' αὐτὸν τίποτε δὲν ἔβριζε τόσο πολὺ, ὅσο τὸ νὰ περνᾷ τὴν βραδυὰ του κοντὰ στὸ τζάκι, μ' ἓνα ποῦρο στὸ στόμα καὶ μ' ἓνα καλὸ βιβλίον στὸ χέρι, καὶ ἀκόμη μετὰ τὴν συντροφιά μιᾶς χαριτωμένης γυναικούλας σὰν τὴν Ζακελίνα.

— Τέλος πάντων! εἶπε καρτερικὰ. Ἀν μοῦ ἰσχύομαι πῶς δὲν θὰ τραγουδήσω, πάμε. Σοῦ ὁμολογῶ ὅμως πῶς δὲν μπορῶ νὰ ξεγῆσω γιατί ἐπιμένεις νὰ πάμε στὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο τῶν Γκρέλαντ, ἀφοῦ τόσες βδομάδες τώρα, ἔδοξάν σου τόσες ἐσπερίδες χωρὶς νὰ ζητήσης νὰ πάμε σὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτές.

Ἀν ἐπέμενε νὰ πάη ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴ Χριστουγεννιάτικὴ συγκέντρωση τῶν Γκρέλαντ, τὸ ἔκανε γιατί ἤξερε πῶς ἐκεῖ θὰ βρισκόταν ὁ ἀνθρώπος ποὺ ἀγαποῦσε, τὸν ὁποῖο ἐλάτρευε. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ "Υβ Ντεκουρσέλ. ἤξερε ἐπίσης πῶς ἐκεῖ θὰ βρισκόταν καὶ ἡ φαιά κυρία ντ' Ὀκουντραί, γιὰ τὴν ὁποία ὁ κ. Σαρζύ ἦξερε πῶς ἐπείρεσε σκανδαλωδῶς πίσω ἀπ' τὸν Ντεκουρσέλ, ὅπως ἀκριβῶς ἓνα παιδάκι τρέχει πίσω ἀπὸ μιὰ πεταλούδα.

Ἡ κυρία Σαρζύ ἀγαποῦσε ἀράνταστα τὸν "Υβ Ντεκουρσέλ, ὁ ὁποῖος μοιροῦσε νεαρώτατος ἐθεωρεῖτο κιάλας ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους δικηγόρους τοῦ Παρισιῦ. Τὸν ἀγαποῦσε τρελλὰ καὶ ἀγωνιστὸς μὴπως τὸν χάσῃ. Γιατὶ ἤξερε καλὰ πῶς δὲν ἦταν καμμιὰ ἔξαιρετικὰ ὠραία γυναίκα καὶ ὅτι ἐκεῖνο ποὺ τὸν εἶχε τραβήξει κοντὰ πρὸς τὸν κρατοῦσε ἀκόμη, ἦταν τὰ δύο μεγάλα, μαγικὰ μάτια τῆς καὶ πρὸ πάντων ἡ γλυκεῖα, ἡ γοητευτικὴ φωνὴ τῆς, ἡ φωνὴ ἐκείνη ποὺ ὅσοι τὴν ἀκουσαν, δασύς ἡ Ζακελίνα τραγουδοῦσε, ἐνοιοῦσαν ὀργὴν συγκινήσεως ὡς τὰ τρίαβάρια τῆς ψυχῆς τους.

Πόσες φορές δὲν τὸν εἶχε γοητεῖται μετὰ τὴν φωνή! Πόσες φορές δὲν τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ τῆς λέει μετὰ φωνὴν μισοσβυσμένη καὶ μετὰ ματὶα ρεμβόδη.

— Τραγουδῶ, ἀγάπη μου, τραγουδῶς ὁκμή.
— Καὶ νὰ ποῦ ἡ μοῖρα σὰ νὰ τὴν ἔλθῃ, τῆς στεροῦσε τὸ μοναδικὸ ἐκείνο, μὴ ἀκατανίκητο ὄπλο τῆς καὶ τῆς εἶχε στείλει τὴν ἀντιμαρτυρίαν γιὰ νὰ τὴν ἐξορίσῃ σ' ἓνα σανατόριο, μακριὰ ἀπ' τὸν ἀγαπημένον της, μέσα σὲ πανύψηλα, ἀσφαλιστὰ βουνά. Καὶ τώρα ποὺ εἶχε ξαναγυρίσει ἀπ' τὴν ἐξορία τῆς ἐκείνη, παρ' ὅλο ποὺ ἡ κατάστασις τῆς ἦταν κάπως βελτιωμένη, ἡ μοῖρα τῆς ἀπαγόρευε καὶ πάλι τὸ τραγοῦδι.

Ἡ Ζακελίνα ἤξερε πολὺ καλὰ πῶς δὲν μποροῦσε, οὔτε ἐπείρε νὰ τραγουδήσῃ. Αἰσθανόταν ὅμως τὴν ἀνάγκη νὰ ξαναἰδῇ τὸν "Υβ ἔστω καὶ γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ δάχτυλα τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τῆς ντ' Ὀκουντραί, νὰ παλέψῃ

μέχρι τέλους θαρραλέα, μετὰ τὰ ἀδύνατα ὅπλα ποὺ τῆς ἔμεναν ἀκόμη.

— Ὅταν ἡ Ζακελίνα μπήκε μέσα στὴ μεγαλοπρεπὴ αἰθουσα τῶν Γκρέλαντ ἐννοίωσε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται τόσο, ὥστε νομίζετο πῶς θὰ πάθῃ πείνᾳ νὰ χτυπᾷ. Στὸ γυαλὶ ἐνὸς βενετσιάνικου καθρέφτη ποὺ χωρίζε τὴν αἰθουσα ἀπὸ τὸ γειτονικὸ μπουντουάρ, ἡ Ζακελίνα διέκρινε τὸν "Υβ Ντεκουρσέλ νὰ μιλάει μετὰ τὴν κυρία ντ' Ὀκουντραί, κοντὰ - κοντὰ ὅπως στὸν ἄλλο, τόσο κοντὰ, ὅσο δὲν ἐπέτρεπε ἡ καλὴ συμπεριφορὰ.

Ἡ Ζακελίνα στάθηκε μερικὰ λεπτὰ ἀκίνητη, κυττάζοντας ἐπίμονα μέσ' στὸν καθρέφτη τὴν ἀντίκλή τῆς, μετὰ τὴν διαβολικὴ ὁμορφιά, μετὰ τὸ αὐταρχικὸ καὶ περὶφανο ἔκτος.

Ὁ "Υβ μὲν εἶδε τὴν Ζακελίνα, σηκώθηκε καὶ τὴν πλησίασε γιὰ νὰ τὴν χαιρετήσῃ. Ἀλλὰ σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ κοιμήναιε μαζί της, τὰ μάτια του γύριζαν κάθε τόσο στὴν κυρία ντ' Ὀκουντραί, ἡ ὁποία τὸν κυττάζε ἐπίμονα καὶ τοῦ ἔγνεψε διαρκῶς νὰ γυρίσῃ κοντὰ της. Στὸ τέλος ὁ "Υβ ὑπάκουσε, φίλησε τὸ χέρι τῆς Ζακελίνας καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὴν κυρία ντ' Ὀκουντραί.

Ἡ Ζακελίνα ἀμέσως ὄχι ντ' ἀναζητῇ τὸν σύζυγό της, σὰν νὰ μποροῦσε ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος νὰ τὴν βοηθήσῃ στὴν ἀπέλπισία ποὺ πλημμύριζε τὴν ψυχὴ της. Τὸν ἀναζητῇ μὲ δὲν τὸν βρῆκε. Ὁ Σαρζύ ποὺ ἤξερε ὅτι γιὰ δύο ὥρες ἡ γυναίκα του θὰ εἶκοι ἐνδοχόρη συντροφιά, κατέφυγε σ' ἓνα ἀπόμειρο μικρὸ σαλόνι, καὶ ἐκεῖ χόρθηκε σὲ μιὰ βαθειά, χαμηλὴ καὶ ἔξαιρετικὰ ἀναπνευστικὴ πολυθρόνα, ὅπου σὲ λίγο ὄχι νὰ ροχαλίζει μακριὸς. Κοιμήθηκε τόσο βαθειὰ ποὺ δὲν ἄκουσε καθόλου τὴ φωνὴ τῆς Ζακελίνας, τὴν γοητευτικὴ καὶ θαυματουργὴ φωνὴ τῆς δυστυχομένης φθιστικῆς, ποὺ τραγουδοῦσε μέσ' στὴν μεγάλη αἰθουσα. Γιατὶ ἡ Ζακελίνα δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν λύπη καὶ τὴν ἀπέλπισία της. Καὶ τὴν ἐξέσπασε—ποῦ ἄλλοι—στὸ τραγοῦδι.

Μόλις ἀντήχησε ἡ ὁλόκληρη, ἡ γοητευτικὴ φωνὴ της, μιὰ ἀπόλυτη σιγὴ βασιλεῖε μέσα στὴν μεγάλη αἰθουσα καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι προσκεκλημένοι, ποὺ ἀπινύσαν, ἢ ἐπαῖζαν χαριὰ, στὰ διπλὰ σαλόνια, σταμάτησαν ἀμέσως τὸ παίξιμό καὶ τὸ κάπνισμά τους καὶ ἐτρέξαν ὅλοι ν' ἀκούσουν τὸ ἔπεσοφο τραγοῦδι τῆς. Ἡ Ζακελίνα ἔβαλε ὅλα τὰ δυνάμει της, νίκησε τὴν κοῦρα καὶ τὴν ἀδυναμία της καὶ τραγουδοῦσε μετὰ τόσο πάθος, μετὰ ὅσο δὲν εἶχε τραγουδήσει ποτέ ἄλλοτε στὴ ζωὴ της. Τραγουδοῦσε μετὰ τὴν ἔκφραση τῶν δέν, θὰ ξαναγυρίσουν πρὸς τὸν θάνατο καὶ ποῦ ἔχουν καλὰ πῶς.

Ὅταν τελείωσε, ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ καλεσμένοι τὴν τριγύριζαν φωνάζοντας:

— Ἀκόμη, ἀκόμη!...Τραγουδήστε μας λίγο ἀκόμη.
— Ὡ! ναί, τραγουδήστε λίγο ἀκόμη, τῆς ψιθύρισε καὶ ὁ "Υβ Ντεκουρσέλ ποὺ εἶχε παρατήσῃ πειὰ τὴν κυρία ντ' Ὀκουντραί καὶ βρισκόταν διπλὰ στὴν Ζακελίνα.

Ἐκείνη ὅμως δὲν εὐρίσκει τὴν ἀπαιτούμενη δύναμη γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Εἶχε λαχανιάσει καὶ τὸ πρὸσωπό της εἶχε μιὰ ὀχρότητα νεκρικὴ. Ἐφίερε τὰ χέρια της στὸ στήθος της μετὰ κίνησι ἀπέλπισις, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ ἐξορίσῃ, νὰ τὸ ἀνοίξῃ στὰ δύο. Ἐπειτα ἄπλωσε τὰ χέρια της καὶ ἀσπιδόθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, καὶ ποῖος προνοητικὸς ἀπ' τοὺς καλεσμένους εἶχε τοποθετήσῃ πίσω της.

Τότε μερικὸι καλεσμένοι ἐφίεξαν νὰ βροῦν τὸν ἀντρα της καὶ τὸν ἀνεκάλυψαν ἐπὶ τέλους μέσ' στὸ ὑπνοκοῖτό του. Ὅταν ἐφίεσε μέσ' στὸ σαλόνι, καὶ εἶδε τὴν κατάστασι τῆς γυναικὸς του, ὁ ὁρατὸς ἐκεῖνος ἀνθρώπος κόνιψε νὰ τρελλαθῇ.

— Αὐτὸ εἶν' ἀκατανόητο, ἔλεγε στὸν Ντεκουρσέλ, δείχνοντας τὴν λιποθύμη. Πῶς ὀργίστηκε νὰ τραγουδήσῃ; Γιατὶ νὰ τραγουδήσῃ ἀφοῦ ἤξερε πῶς αὐτὴ τὴν τρελλὰ θὰ τὴν πληρώσῃ μετὰ τὴν ζωὴ της; Αὐτὸ εἶνε ἀκατανόητο; Μπορεῖτε σεις, κύριε Ντεκουρσέλ, νὰ μοῦ ἐξηγήσετε γιατί τραγουδῶς;

Ὁ νέος τὸν κυττάζε ἄφωνος, ἐνὸς δύο δάχρυα ἔλαμπαν στὶς ἄκρες τῶν ματιῶν του.

Ὁ κ. Σαρζύ μετὰ τὴ βοήθεια μερικῶν καλεσμένων, κατέβασε τὴν γυναίκα του ὡς τὸ αὐτοκίνητό του καὶ τὴν ὀδήγησε στὸ σπίτι του. Μὰ καὶ οἱ ἄλλοι καλεσμένοι ὅσοι ἀπ' τὸ ἐπισημοῦς αὐτὸ ὄραμα νὰ φεύγουν. Ὁ "Υβ Ντεκουρσέλ ὅμως, εἶχε μείνει ὀκνήτης σὰν ἀπολυθώμενος, μετὰ τὰ μάτια καρφωμένα πρὸς τὴν πόρτα ἀπ' τὴν ὁποία εἶχαν βγαλεῖ τὴ Ζακελίνα. Σφαιρικὰ ἐννοίωσε νὰ τὸν χτυποῦν στὸν ὄμο μετὰ μιὰ βεντάλια. Ἦταν ἡ κυρία ντ' Ὀκουντραί ποὺ τὸν κυττάζε χαμογελώντας ἀσφαλιστικὰ.

Ὅσοι συγκινηθήκατε ἀπ' τὴν λιποθυμία τῆς κυρίας Σαρζύ; τὸν ρώτησε μετὰ ἔκφραση κυνιστοῦ σαρκασμοῦ.

Ὁ νέος τὴν κυττάζε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ εἶπε μετὰ τόνο ὁλοκλήρ καὶ μετὰ φωνὴν ποὺ σφίριζε, τῆς εἶπε:

— Ἡ μεγάλη αἰδοῦς Μαλιμπραν πέθανε στὸ Μάντσεστερ, τὸ 1836, κατὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο, κυρία μου. Ἡ Μαλιμπραν πέθανε γιὰ τὸν ὄμο, κυρία μου. Ἡ Μαλιμπραν πέθανε γιὰ τὸν ὄμο, καὶ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὸ κοινὸ, τὸ ὁποῖο εἶχε πληρώσει καὶ τὸ ὁποῖο ἀξιοῦσε ν' ἀκόμει τὴν ἀπόλαυσι τὴν ὁποία εἶχε πληρώσει καὶ τὴν

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικὰ φύλλα ὁλοῦ τοῦ κόσμου)

Κυρία (στὴ νεοφερμένη ὑπηρετρία).— Τώρα ἔχω νὰ σοῦ πῶ καὶ τοῦτο: Ἡ ἐρωτοδουλειὰς ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσουν... Δὲν θέλω φίλους καὶ σούτρα-φρέτα...

Ἐπηρετρία.— Αὐτὸ εἶνε εὐχάριστο. Ἡ ἄλλη μου κυρία... εἶχε τρεῖς!...

Μεταξὺ δύο φιλενάδων.
— Τὶ θὰ ἔδινες ἀν εἶχες τόσο ὠραία μαλλιά ὡς ἡ ἐμένα;
— Δὲν ξέρω... Τὶ ἔδωσες σὺ;

Ἡ μαμά: Περίεργο, κάθε φορὰ ποὺ μπαίνω στὸ δωμάτιο, σὰς βρῶ καὶ νὰ φιλεῖς.

Ἐκείνος: Μὰ ἐμεῖς φιλομάστε κι' ὅταν δὲν μπαίνετε στὸ δωμάτιο.

Κυρία στὴν ὑπηρετρία της:
— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστομένη μετὰ σένα κι' ἂν ἐξακολουθήσεις ἔτσι, μπορεῖς... νὰ πεθάνῃς στὰ χέρια μου!...

Ἐπαιρητότατο.
— Ἡ ψιτὴ χίνα εἶνε περίφημη. Ποιὸς τὴν ἐμαγεύειρε, γυναικα;

Ἡ προτελευταία μαγεύρισα τὴν ἔσφαξε, ἡ τελευταία τὴν ἐμάζεψε, ἐγὼ τὴν ἔφησα καὶ ἡ τωρινὴ μαγεύρισά μας τὴν σεβρίσησε.

Στὸ ξενοδοχεῖο ἓνας πελάτης, βλέπει ἓνα κύριο, νὰ τοῦ πέρνῃ τὸ παλτό καὶ νὰ φεύγῃ.
— Συγγνώμην, κύριε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ πάρω ἓνα τσιγάρο... ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ μου!...

Ἡ κυρία τοῦ ἀφηρημένου πάντοτε καθηγητοῦ:
— Ποῦ βρέθηκε τὸ ξένο μαντῆλι στὸ γραφεῖο σου; Βέβαια θὰ τὸ ληρμόνησε ὁ συνάδελφός σου, ποὺ πέφταε τὸ πορτί.

Καθηγητής.— Ἐτοί λοιπόν; Δὲν εἶνε δικό μου; Κι' ἐγὼ ἔσφαξα ὅλο τὸ ἀπόγευμα τὸ κεφάλι μου νὰ καταλάβω, τί σημαίνει ὁ κόμπος ποῦναι δεμένος στὴν ἀκρὴ!...

Τὸν μικρὸ Κούρτ τὸν στέλνει ἡ μητέρα του μετὰ ἓνα γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο καὶ τοῦ δίνει καὶ μιὰ μικρὴ δαχτυλίδι γιὰ νὰ κολλήσῃ γραμματόσημο.
Σὲ λίγο γυρίζει ὁ μικρὸς χαροῦμενος καὶ δίνει τῆς μητέρας του τὴν μίσημι δαχτυλίδι πίσω.

Μητέρα, τῆς λέει, τὴ μίσημι δαχτυλίδι δὲν τὴν χρειάζεται. Ἐπειροῦνα μιὰ στιγμὴ, ποῦ δὲν μ' ἔβλεπε κανένας κι' ἔρριξα τὸ γράμμα στὸ γραμματοκιβώτιο ἐτοί!...

— Εἶσαι ἀρραβωνιασμένος, ἀλήθεια, ἢ παντρεμένος;

— Στὴν ἀρχὴ ἀρραβωνιάστηκα γιὰ νὰ τὴν γνωρίσω, ἔπειτα μετὰ παντρεύτηκα γιὰ νὰ μὴ γνωρίσω, καὶ τώρα ὅπου γνωρίστηκα, πῆραμε διαζύγιο!...

Στὸ βαφεῖο:
— Αὐτὸ τὸ φόρεμα δὲν πηγαίνει στὸ χρώμα τοῦ προσώπου μου. Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ βάψετε;

— Μάλιστα, κυρία, θὰ κοστίζει περὶ 8 μάρκα.
— Ὅχι μάρκα; Εἶνε πολὺ ἀκριβὰ. Ἀλλάζω καλύτερα τὸ χρώμα... τοῦ προσώπου μου!...

Μερικοὶ κύριοι συσκέπτονται τί θὰ χαρίσουν στοὺς γάμους ἐνὸς φίλου τους.

Ὁ πρῶτος.— Ἐγὼ θὰ τοῦ χαρίσω ἓνα σεργίτιο γιὰ 20 πρόσωπα.

Ὁ δεύτερος.— Κ' ἐγὼ ἓνα σεργίτιο τοῦ καφέ, γιὰ 12 πρόσωπα.

Ὁ τρίτος.— Κ' ἐγὼ ἓνα σεργίτιο τοῦ τσαγιού, γιὰ 18 πρόσωπα.

Ὁ φιλόλογος.— Κ' ἐγὼ θὰ τοὺς χαρίσω ἓνα τρυπητὸ τοῦ τσαγιού γιὰ 36 πρόσωπα!...

Ὅποιοι τοῦ χροστοῦν. Ἀλλὰ ἡ κυρία Σαρζύ δὲν χροστοῦσε τίποτε σὲ κανένα. Ἀν ἐτραγουδοῦσε, ἐν γνώσει της πῶς αὐτὸ θὰ τῆς στοίχιζε τὴ ζωὴ, τὸ ἔκανε γιὰ νὰ μ' ἀποτραβήξῃ ἀπὸ σὰς...ποῦ με εἶχαι παρὰ ἀπὸ κοντὰ της...

Ἡ κυρία ντ' Ὀκουντραί προσπαθῇ νὰ τὸν πιάσῃ ἀπ' τὸ μπράτσο, ἀλλὰ ὁ "Υβ τῆς φωνάζει ἀπότομα:

— Ληστέ με!...

Καὶ βγήκε ἔξω σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσε ἡ ἴδια ἡ συνειδήσις του...

JACQUES CÉSANNE

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πῶς ἐστάλη ὁ Σπανδωνῆς ἀνταποκριτὴς στὴν Κρήτη καὶ πῶς... δὲν ἐπῆγε! Ἡ Κρητικὴ ἀνταποκρίσις του... ἐκ Πειραιῶς! Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ Γαβριηλίδου. Ὅπου τὸν πιάνουν στὰ πράσα. Ὁ Γάτος στὴν Ἀθήνα. Ἐνα καλαμποῦρι τοῦ Μπεμέ.

[Δημοσιεύουμε σήμερα δύο ἀκόμη ἀπὸ τὰ τόσον εὐχαριστοῦντα τὸ κοινὸν μας ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς τῆς παλῆς Ἀθήνας].

Ὅταν εἶνε κάποια ἐπανάστασις στὴν Κρήτη, ὁ Γαβριηλίδης ἐστειλεν ἐκεῖ τὸν Σπανδωνῆ, νὰ παρακολουθῇ τοὺς ἐπαναστάτες. Ὁ Σπανδωνῆς, ἀντὶ νὰ πάη στὴν Κρήτη, ποὺ μὴνίεζε μαρτυρῇ, κατέβηκε στὸν Πειραιᾶ, σ' ἓνα παραθαλάσσιο ξενοδοχεῖο καὶ δασύς ἐχότανε βαπόρι ἀπὸ τὴν Κρήτη, συναντοῦσε τοὺς ἐπαίτες ἢ πρόσφυγες, τοὺς ἐπτοῦσε πληροφορίες, γιὰ τὰ ἐκεῖ συμβαίνοντα καὶ ἐστειλε στὴν «Ἀκρόπολι» ἀνταποκρίσεις σαρταριστὰς, μετὰ λεπτομέρειας γιὰ τίς μάχες τῆς Κρήτης... καὶ χίλιες-δύο πληροφορίες.

Ὁ Γαβριηλίδης ἐθαύμαζε τίς ἐπιτυχίες τοῦ Σπανδωνῆ, καὶ ἐξυμνοῦσε τὴν γενναίότητα καὶ τὸ θάρρος τοῦ πολεμικοῦ ἀπεισταμένου του.

Μὰ μέρα μάλιστα ὁ Σπανδωνῆς βρῆκε κατὰ μισοκαθμένα εἰκονίσματα στὸν Πειραιᾶ, καὶ τὰ ἐστειλε στὸν Γαβριηλίδην ὡς εἰκόνας τυποληθείσας δῆθεν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐκκλησίας τῆς Κρήτης.

Αὐτὸ πειὰ ἔκαμε τὸν Γαβριηλίδην νὰ ἐνθουσιαστῇ καὶ νὰ γράφῃ ἐνθουσιώδη χρονικά γιὰ τὸν...παλληκαρισμὸ τοῦ Σπανδωνῆ!

Ἐπὶ τέλους ὅμως ἡ γενναίος αὐτὸς... ἐξυπνάδες τοῦ Σπανδωνῆ, ἀνακαλύφθηκαν. Τὸν ἔπιασαν ἐπ' αὐτοφώφῳ μαζόμενον στὸν... Πειραιᾶ καὶ τὸν ὀδήγησαν στὴν «Ἀκρόπολι».

Ὁ Γαβριηλίδης ἀντὶ νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ ἔσκασε στὰ γέλια, στὰ βροντῶδη ἐκείνα καὶ ισχυρὰ κυματῶν τὸν γέλιο.

Θαυμάζω τὴν εὐφροσύνη σου, τοῦ εἶπε, καὶ δὲν θυμῶμαι γιὰ τὴν κατεργαρίαν σου!...

Ὅταν ὁ μακαρίτης δημοσιογράφος Γεώργ. Οἰκονομόπουλος ἢ «Γάτος», ὅπως τὸν ἔλεγε, ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὰς Καλάμας, γιατί ἔβρισε ἐκεῖ κάποιον ἀξιωματικὸ τῆς χωροφυλακῆς καὶ ᾄρησε στὴν Ἀθήνα, ἦταν ἀκόμη μικρὸ παιδί καὶ γύριζε τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα, ἐπὶ τῆς ἐργασίας.

Τὸ ἐπεισόδιό του στὰς Καλάμας ἀναγραφέν καὶ στὶς ἐδῶ ἐφημερίδες, τὸν εἶχε καμὶ πασίγνωστο στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ ἡ μικρὴ του ἡλικία, δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανέναν διευθυντὴν ἐφημερίδος νὰ τὸν προσλάβῃ.

Στὰ γραφεῖα τοῦ «Σκρίπ» τὸν εἶδε μιὰ μέρα ὁ Μήτσος Χατζόπουλος, ὁ «Μπεμέ» ὅπως ὑπογράφουσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ τὸν ρωτοῦσε πῶς εἶνε τὸ ἐπεισόδιό τῶν Καλαμῶν.

Ὁ Γάτος τοῦ το διηγήθη μετὰ τὴν λεπτομέρεια καὶ κατέληξε στὸ τέλος, λέγοντας: ἀπὸ τὴν ἀποκαθάρσεως τὴν ὁποία μεταχειρίζομαι:

— Κι' ἐτοί, φεῖ, ἔφυγε ὁ Γάτος ἀπ' τὰς Καλάμας.

— Κι' ἀπὸ γάτος εἶνε τώρα φεν - γάτος! συμπεριῶσε ὁ Χατζόπουλος.

Ὁ μακαρίτης Ἀγγελὸς Βλάχος συνήθειε νὰ λέη: «Συνεννοήσου μετὰ δύο φίλους σου νὰ ἐπανῇ καὶ νὰ ροχαλίσῃς ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ὅπου στεκοῦσάτε καὶ ὅπου βρισκοῦσάτε. Κ' ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, θὰ ἀπορῆτε καὶ οἱ ἴδιοι πῶς γίνετε τόσο σημαίνοντες, πῶς ἀποκτῆσατε τόση φήμη καὶ τόση ἐκτίμησι!...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Β΄ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ

Ο μεγάλος ανακτορικός χορός. Οι τρελλές Βαυαρίδες που είχαν ερωτευθεί το βασιλέα! Χαμένος κόπος... Η αδελφή της αυτοκρατορικής Έλισαβετ, πριγκίπισσα Σοφία. Ένα περίεργο βασιλικό είδύλλιο. Όπου ο βασιλεύς παίζει με τον έρωτά του. Οι γάμοι που διαρκώς αναβάλλονται. Η επιστροφή του Βάγνερ. Βασιλικά καπρίτσια. Ο βασιλεύς και ο καλλιτέχνης συγκρούονται. Ο Βάγνερ φεύγει προσβεβλημένος... Η διάλυση των άρραβόνων, κλπ.

III

Στις 21 Ιανουαρίου 1867, στα ανάκτορα του Μονάχου έδιδετο μεγάλος χορός. Χιλιάδες κόσμοι κατέκλυζαν τους γύρω δρόμους. Η αστυνομία συγκρατούσε τους περιέργους, οι οποίοι ήθελαν να πλησιάσουν. Το έκανε αυτό όχι γιατί φοβόταν χαμμάι δολοφονική επίθεση κατά του βασιλέως, αλλά για να απομακρύνει απ' το παλάτι όλες εκείνες τις τρελλές Βαυαρίδες, η οποίες είχαν ερωτευθεί το βασιλέα και έπεδιναν με κάθε τρόπο να τον δουν και να του μιλήσουν. Διαρκώς, νύχτα και μέρα, εύρισκαν μερικές απ' αυτές κομμένες μέσα στ' ανάκτορα. Πώς καθόρονταν; Ήταν ανήλικες; Μυστήριο! Μερικές μάλιστα έφερναν μαζί τους άνθη και δώρα για να τα προσφέρουν στην Α. Μεγαλειότητα. Οι δυστυχισμένες!... Δεν ήξεραν, φαίνεται, ότι ο Λουδοβίκος σχανόταν εξαιρετικά αυτού του είδους τις επισκέψεις!

Οι άρραβόνες της βαυαρικής αυτοκρατορίας ήταν συγκεντρωμένη εκείνη το βράδυ στο παλάτι, οι ύπουλοι, οι κυρίες της τιμής της βασιλομήτορας, οι πριγκίπισσες, οι δούκισσες Μαξιμιλιανές της Βαυαρίας, μαζί με τη μικρότερη κόρη του την πριγκίπισσα Σοφία, αδελφή της αυτοκρατορικής της Αυτοκρατορίας Έλισαβετ. Όλοι τα βλέμματα προς αυτήν εστρέφοντο και όλοι οι ύψηλοι προσκεκλημένοι ομολογούσαν ότι η Σοφία ήταν η βασίλισσα του ανακτορικού εκείνου χορού. Πολλοί μάλιστα, οι περισσώτεροι, βλέποντας τις περιποιήσεις του βασιλέως προς τη νεαρά του εξαδέλφη την έφταναν στο σημείο να την έλπιαν απ' αμφοτέρωθεν. Η αλήθεια είναι ότι ο βασιλεύς και η Σοφία ήταν από καιρό φίλοι. Προσέγγισαν μάλιστα από μια μέρα που η Σοφία του φανέρωσε όλο τον ένθουσιασμό της για τη μοναχική του Βάγνερ. Καθ' τη διάρκεια του χορού, ο Λουδοβίκος μόνο μ' αυτήν έχαιρε, μόνο μ' αυτή μιλούσε, μόνο σ' αυτή χαμογελούσε... Όλοι ήταν βέβαιοι ότι την είχε ερωτευθεί. Όσοι όμως τον ήξεραν καλά διαπιστούσαν. Το βέβαιο σκεπτικό τους ότι την άλλη μέρα το πρωί στις έξι, οι θυρωροί του ανακτορίου του Μαξιμιλιανού, του πατέρα της Σοφίας, αναστατώνονταν αναγγέλλοντας στους κυρίους τους την άρραβονή της σε τέτοια ώρα επίσημη της Α. Μ. του βασιλέως. Είχε πάει για να ζητήσει το χέρι της κόρης του. Στις έννιά, δηλαδή μετά τρεις ώρες, οι βασιλικοί άρραβόνες άνηγγέλλησαν επίσημα στο κοινό.

Την ίδια μέρα, ο βασιλεύς παράγγειλε ένα όνειρωδες άμειβ για τους γάμους του, το οποίο στοίχισε 1.000.000 γουέλνεν. Και συγχρόνως διάταξε να ετοιμασθούν τα διαμνημόματα της μελλούσης βασιλίσσης, των οποίων την παράδοση βαυαρική διακόσμηση επέβλεπε ο ίδιος. Όταν ήταν μόνος με τη μητέρα του δεν την αποκαλούσε Σοφία, αλλά Έλσα, δίνοντάς της το όνομα της ηρωίδας του Βάγνερ. Μια μέρα, έβγαλε το στέμμα της Βαυαρίας και το τοποθέτησε απάνω στα ξανθά της μαλλιά. Βλέποντάς την έτσι έβαλε τα γέλια. Μα η Σοφία, όταν έμεινε μόνη της, έβαλε τα κλάματα και είπε σε μια κυρία της τιμής της: «Δεν βλέπετε λοιπόν ότι ο βασιλεύς δεν μ' αγαπάει;... Παίξει μονάχα μαζί μου...»

Κι' ο Λουδοβίκος όμως σε λίγες μέρες, της έγραψε σε μια του επιστολή: «Απ' όλες τις γυναίκες, μου είσαι η πιο αγαπημένη, μα ο Θεός της ζωής μου, όπως ξέρεις, είναι ο Βάγνερ...»

Οι γάμοι τους είχαν οριστεί για τις 25 Αυγούστου. Μά, όστόσο, όσο επλησίαζε η ημέρα εκείνη, ο Λουδοβίκος έννοιωθε ότι δεν αγαπούσε ακόμη τόσο τη Σοφία, ώστε να την κάνει γυναίκα του. Αν ανέβαινε λίγο τους γάμους, ίσως ως τότε να την αγαπούσε τέλεια. Έπειτα ήρθε και το καλοκαίρι γεμάτο κατάστερες νύχτες, πύργους, περιπάτους. Ο Λουδοβίκος ήθελε να το απολαύσει. Να ένας άλλος λόγος για να αναβάλει τους γάμους. Και οι βασιλικοί γάμοι ανεβλήθησαν για δυο μήνες.

Εντωμεταξύ ο Βάγνερ είχε ξαναγυρίσει στο Μονάχο. Μα ούτε ο βασιλεύς, ούτε ο καλλιτέχνης ήταν πια οι ίδιοι. Είχαν αλλάξει. Ο πρώτος ήταν μνηστευμένος τώρα, ενώ ο έρωτας του δεύτερου πλάσσει τον μεγάλο συνεργάτη Φόν Μπύλνερ, την Κότσια, βρισκόταν στο ξενί του, πράγμα που έπειράζε πολύ το Λουδοβίκο. «Δεν μπορώ, ούτε θέλω να πιστέψω—έγραφε— ότι οι δεσμοί του Βάγνερ και της κ. Φόν Μπύλνερ ξεπερνούν τα όρια της φιλίας. Αυτό θα ήταν τρομερό. Ωστόσο, ο Λουδοβίκος δεν έδιστασε να συνενώσει

μια ακόμη φορά σε συνεργασία το Βάγνερ και το Μπύλνερ, για να ανεβάσουν τον «Ταγκώιερ». Για το σκοπό αυτό μάλιστα ο Βάγνερ προσκάλεσε από τη Δρέσδη πια τον ένοχο Τσιατσέκ, ο οποίος είχε δημιουργήσει πρώτος το ρόλο του «Ταγκώιερ» και του οποίου η λαμπρή ακόμη φωνή, συγκινούσε βαθύτατα το Βάγνερ. Στη γενική πρόβα του έργου, ο βασιλεύς διάταξε να έκκενωθεί ολόκληρη η αίθουσα του θεάτρου, για να μη βλέπει, όπως είχε, πρόσωπα ημίθρονος Τσιατσέκ, ο Λουδοβίκος έγινε έξω φρενών. Τι ήταν εκείνο που έβλεπε μπροστά του; Πώς είχαν τολμήσει να δώσουν το ρόλο του λαμπρού ιππότη Ταγκώιερ στο άθλιο αυτό γεροντάκι, το οποίο έβγαινε στη σκηνή με τα ρούχα που φορούσε στο δρόμο; Κι' άμεσος ο βασιλεύς διάταξε να φέρουν ένα νέο τραγουδιστή, στον οποίο να φορέσουν το γαλάζιο μανδύα, τον οποίο όριζε το έργο. Μα κι' ο Βάγνερ εκείνη τη στιγμή θύμωσε με το βασιλικό αυτό καπρίτσιο και απείλησε πως θα τα εγκαταλείψει όλα και θα φύγει.

Μπορείτε να φανταστείτε το απάντησε ο Λουδοβίκος. Και ο Βάγνερ έφυγε.

Ωστόσο την άλλη μέρα, έστειλε άλλεπάλληλα τηλεγραφήματα, στον προσβεβλημένο διδάσκαλό του, ζητώντας του συγγνώμη και προσκαλώντας τον κοντά του. «Εκείνος ξαναγύρισε, μα, προβλέποντας νέες προστριβές, ξαναφύγε μετά δυο μέρες. Τού κάκου ο Λουδοβίκος του έστειλε νέα τηλεγραφήματα. Αυτή τη φορά, ο Βάγνερ, δεν ξαναγύρισε κοντά του.

Σε λίγον καιρό, ο Λουδοβίκος ανέβαλε και πάλι το γάμο του, τον οποίο όστόσο ο λαός του εύνοουσε εξαιρετικά. Οι συνεχείς μάλιστα αυτές αναβολές είχαν δισαδοτήσει πολύ τους Βαυαρούς. Μα τι τον ένοιωσε αυτό τον βασιλέα για το λάο του και διαβεβαίωνε για τη δυσάρεστίαν του, ο Λουδοβίκος έκανε την εποχή εκείνη το πρώτο του ταξίδι στο Παρίσι, ένα ταξίδι που, από καιρό το όνειρευόταν. Εκεί, τον έμάγεψε η γαλλική αρχιτεκτονική. Τη μνηστή του την είχε ξεχάσει πια. Κ' η πρώτη δουλειά του, μόλις γύρισε στη Βαυαρία, ήταν να δώσει τις άρραβόνες του... Ήταν ήθελες πια. Έλευθερος από το Βάγνερ, ελεύθερος από τη Σοφία... Τον έβλεπε μονάχα του έαυτού του να γυρνάει έλλος!

Από την εποχή αυτή άρχισε η μαγία του Λουδοβίκου να χιζεί ανάτομα. Ήθελε να χιζίσει τέσσερα παλάτια και να δημιουργήσει μ' αυτά μια καλλιτεχνική τετραλογία, η οποία να συμβολίζει τα τέσσερα αυτά πράγματα, που αποτελούσαν τα ιδανικά της ζωής του: την εξουσία, το δναιο, τη δόξα και τη μοναξιά. Και το έργο αυτό άρχισε από το Γκρασβαντάλ, μια ηρωική έρημη κοιλάδα, όπου ο πατέρας του είχε χιζίσει ένα κυνηγετικό περίπτερο. Εκεί ο Λουδοβίκος θαύριζε το πρώτο του παλάτι. Βιαζότανε δε πολύ να τελειώσει το έργο του, γιατί έννοιωθε

πια τα χρόνια του μεριμνιμένα. Άμεσως ένα δολοφονικό πλήθος κυτών και εργατών επιστρατεύθηκε, καλλιτέχναι και αρχιτέκτονες έστάλησαν ειδικώς στη Γαλλία για να μελετήσουν την αρχιτεκτονική των Βερσαλλιών, τα λεπτά σκορπίζόντουσαν αφειδώς δεξιά κι' αριστερά. Και σε λίγους μήνες ένα όνειρωδες παλάτι ξεπήδησε μισ' στην έρημη της κοιλάδας του Γκρασβαντάλ, ένα ανάκτορο που έμοιαζε καταπληκτικά με το γαλλικό Τρανόν. Ο πλούτος του και η πολυτέλεια της επιπλώσεώς του ήταν αφάνταστα, όνειρωδες. Τους τοίχους του τους έστόλζαν εικόνες των προσώπων της αλής του Λουδοβίκου 15ου. Στη μέση του πάρκου του είχαν στήσει μια πομπή της Μαρίας Άντοναέττας. Και απάνω ψηλά στη στήλη του βρισκόταν ένας τεράστιος μαρμαρίνος Άτλας, ο οποίος ύψωνε μισ' στα χέρια του τον Κόσμο.

Άμεσως, αφού το παλάτι χιζίστηκε, ο Λουδοβίκος εγκαταστάθηκε σ' αυτό. Τιποτε πια δεν τον ενδιέφερε. Ούτε οι υποθέσεις του κράτους, ούτε οι ύπουλοι του, οι οποίοι του κάκου του ζητούσαν άρκως ακροάσεις, για σπουδαιότητα ζητήματα, χωρίς να τις επιτηχανούν. Εκεί μέσα ο Λουδοβίκος ζούσε με τις αναμνήσεις του παρελθόντος, και τις ιστορίας. Φανταζόταν ότι βρισκόταν μισ' στα παλιά ανάκτορα των παλιών βασιλέων της Γαλλίας.

(Στο προσεχές τό τέλος)

Ο Λουδοβίκος της Βαυαρίας κατά το 1886

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Άμβρόσιος Παρέ μπρός σ' εκείνο το σώμα που δεν ήταν νεκρό, μα ούτε και ζωντανό, δοκίμασε άτέραντη χαρά ανακατεμένη με τρομό.

Ύστερα άνοιξε το παράθυρο για να μη δροσερός αέρας. Έβαλε κάτου από τα χέρια του κόμης σφουγγάρια βουτηγμένα σε μύρο και μ' ένα σπληνα του φύσησε αέρα στους πνεύμονας.

Σε μισή ώρα ο κόμης Κανδάλ είχε συνέλθει έντελως, αλλά ακόμα μ' δεν κατόρθωσε ακόμα ούτε λέξη ν' άρθρώσει ούτε ν' ανασηκωθεί. Ο Παρέ το έτοιμασε ένα τονωτικό και τον ξάπλωσε στο κρεβάτι του...

Ο κόμης Κανδάλ βυθίστηκε σε βαθύ, μολυβένο ύπνο. Την άλλη μέρα το πρωί, όταν ξύπνησε, είχε πυρετό. Ο Παρέ όμως δεν άνησχε, γιατί ο πυρετός αυτός ήταν φυσικό επακόλουθο έπειτα απ' τον απαγχονισμό...

Όταν νύχτωσε, ο άρρωστος κατόρθωσε ν' άρθρώσει μερικά λόγια, αλλά μισοπνιγμένα, άκατανόητα.

Μονάχα ύστερα από τρεις ημέρες ο Ράφφ συνήλθε έντελως. Αυτές τις τρεις μέρες ο Άμβρόσιος Παρέ δεν είχε φύγει καθόλου από κοντά του.

Την τέταρτη μέρα το πρωί ο κόμης Κανδάλ, όταν είδε το σωτήρα του να παίνει στο δωμάτιο, ρώτησε:

— Πού είμαι; Πού βρίσκομαι;

— Στο σπίτι μου, του απάντησε ο χειρουργός.

Αν δεν γελιούμαι, είστε ο Άμβρόσιος Παρέ, είπε ο Ράφφ, τριβοντας τα μάτια του.

— Έγώ, δολοφόνος, απάντησε ο χειρουργός.

Η μνήμη του κόμης άρχισε να λειτουργεί κανονικά.

— Μα πώς! Δε με σκότωσαν; ρώτησε.

— Προσπάθησαν να σας σκοτώσουν, σπάντησε ο χειρουργός.

— Και με σώσατε σεις λοιπόν;

— Έγώ με τη βοήθεια του Θεού.

Ο νεαρός κόμης αρπάζοντας τα χέρια του χειρουργού τάφερε με όρμη στα χέρια του και τα γέμισε φιλία και δακρύα.

Ο Άμβρόσιος Παρέ διηγήθηκε τότε στο Ράφφ όλη την παράσην και τραγική ιστορία του, μετά τον απαγχονισμό του.

— Το ότι ζήτε, είστε σιό τέλος; είπε θαύμα. Μου είχε άδικο να ξεγνήσω επιστημονικά τους συνέρη αυτού. Είπε πολύ περίεργο πως δεν έσπασε η σπονδυλική σας στήλη. Αν συνέβαινε αυτό, θα σας έφευγε, χωρίς άλλο, το θάνατο. Άλλά και πάλι συλλογίζομαι, πως δεν πεθάνατε από ασφυξία. Τι τα θέλετε... είνε θαύμα!... Θαύμα!

Έπειτα ο Ράφφ ανασηκώθηκε από το κρεβάτι.

— Έτσι μου φαίνεται κι' έμένα, πατέρα μου, είπε. Είπε θαύμα!

Κι' άμέσως έπειτα γονατίζοντας στο πάτωμα και ύψωνοντας τα χέρια προς τον ουρανό, είπε:

— Θεέ μου Παντοδύναμε! Σ' ευχαριστώ που μ' έσωσες!... Θά ήτοσα έτσι άσφαλώς στον ιερό σκοπό μου!

— Ποιός είναι ο σκοπός σας; ρώτησε ο χειρουργός.

— Δε θα σας κρύψω τίποτα, απάντησε ο κόμης, μα σας ίκετεύω να με ακούσετε με προσοχή. Μην επηρεάζεστε από την απόφαση των δικαστών. Αν έχω την τόλμη να σας κυτάξω κατά πρόσωπο, το κάνω γιατί δεν είμαι εγκληματίας. Τα χέρια μου είναι καθαρά από το αίμα που χύθηκε. Την ημέρα που εγκλήματός έμαθα ότι ο μαρτυρικός Βάτσας πήγαινε προς το δούκα Μονμορανσύ έναν κατάλογο προγραφής. Στον κατάλογο αυτό, ήταν γραμμένο πρώτο-πρώτο το όνομα μου. Ναί, ήθελαν να μ' εξονώσουν ως Ούγενότο... Άδχισα τότε ν' άνισυχο. Έβλεπα και στον ύπνο μου ακόμα ένα δικαστή μ' έναν κατάλογο στα χέρια να μ' άπειλη. Ήταν ένας τρομερός εγκληματίας. Κι' αποφάσισα να φύγω για την Άγγλία. Για να προφτάσω να περάσω το δάσος της Βάτσας, προτού φτάσει ο κατάλογος στα χέρια του δούκου Μονμορανσύ, έκαμα το εξής: Έδωκα μερικά χουλά σκούδα στο νάνο Ούγκολινο και τον παρακάλεσα ν' απασχολήσει το μαρτυρικό Βάτσα επί μια ώρα στο «Ερυθρό καπηλειό». Έπειτα έξακολούθησα το δρόμο μου, όταν πιο πέρα, βρέθηκα μπροστά σ' ένα πλήθος όπλο-φόρων. Έστρεψα άμέσως να φύγω από άλλο δρόμο, αλλά όπισθεν όλοι οι δρόμοι του δάσους έφρουρούντο και

Ήταν ένας τρομερός εγκληματίας...

άταγορεύταν ή έξοδος. Τότε βρέθηκα στην ανάγκη να πάρω πάλι τον ίδιο δρόμο και να γυρίσω στο «Ερυθρό καπηλειό». Όταν έφτασα εκεί, είδα ένα γέρο-εγγενή που γολιπιδιόσ το αίμα του! Τον είχε χτυπήσει κάποιος άγνωστος. Άμέσως έτρεξα να τον βοηθήσω, μα όταν τον ανασήκωσα, τον άκουσα να με κατηγορεί ως δολοφόνο. Μ' έπιασαν επί τη βάσει της κατηγορίας αυτής. Όλα τα άλλα σας είνε γνωστά.

— Μα το μαχαίρι, που βρέθηκε εκεί με τ' αρχικά γράμματα του όνόματός σου; ρώτησε κατάπληκτος ο Άμβρόσιος Παρέ.

— Αυτό είνε το τρομερότερο στην υπόθεση! Άλλά δεν υπάρχει τάχα σ' όλόκληρη την επαρχία άλλος άνθρωπος με τα δικά μου άρχικά; Έπειτα, αν ήταν δικό μου το μαχαίρι δε θαίε και το οικο-σμηό μου;

— Πολύ σωστά, είπε ο χειρουργός, αλλά γιατί δεν τα είπες όλα αυτά στους δικαστές;

— Το θεώρησα περιττό. Αυτοί ήθελαν με κάθε τρόπο να μ' ενοχοποιήσουν. Ο ίδιος ο ιεροεξεταστής μου ήρθε στη φυλακή και μου ύπεσχέθη να με άπελευθερώσει αν ομολογούσα έγγράφως και με την ύπογραφή μου το εγκλημα, που δεν διέπραξα.

— Είπε αλήθεια; φώναξε ο χειρουργός μισοσχηματισμένος.

— Ένόμιον του Θεού που με άκούει το δικάζομαι, απάντησε με σταθερότητα ο Ράφφ.

— Σε πιστεύω, παιδί μου, σε πιστεύω, είπε δακρυμένος ο χειρουργός κι' άγκάλιασε τον κόμητα.

Ύστερα από μερικές στιγμές, που στέκονταν και οι δυο τους έτοιμα σφιστά άγκάλιασμένοι, ο Άμβρόσιος Παρέ ρώτησε το Ράφφ:

— Και τώρα, παιδί μου, τι σκοπεύεις να κάνεις;

— Δεν το μαντεύετε; Υπάρχει κάποιος άθλιος, κάποιος οτιδανός, ο οποίος έγινε άφορμή να χάσω την τιμή μου και τη ζωή μου! Πρέπει να τον βρω και να τον αποκαλύψω, να του άφαιρέσω τη μάσκα και να τον σύρω ενώπιον της Δικαιοσύνης.

— Ω! πώς φροντίζετε και στις πιο άγνές καρδιές το αίσθημα της έδωκίησης! μουρμούρισε ο Άμβρόσιος Παρέ με μικρό χιμό-γελο.

— Δεν είνε το αίσθημα της έδωκίησης, είπε ο Ράφφ, αλλά ή δίνα της δικαιοσύνης.

— Το καλύτερο που έχετε να κάνεις, παιδί μου, είπε ο χειρουργός με ύψος προστατευτικό, είνε να φύγης από τη Γουιέννη, γιατί έδω όσο και αν φυλάγεις, υπάρχει κίνδυνος να σε ανακαλύψουν και είνε ζήτημα αν ο καλός Θεός θα έκανε και δεύτερο θαύμα. Μου ύπόσχεσαι ότι θα κάνεις εκείνο που σε συμβουλεύω;

— Υπόσχομαι να σας υπακούσω σε κάθε τι, απάντησε ο Ράφφ Κανδάλ. Άλλά σας ίκετεύω να μου γέρετε το μαχαίρι με το οποίο δολοφονήθη ο κόμης Βάτσας και το όποιον έχει τα άρχικά του όνόματός μου.

— Επιδιώκετε να σκοτώσετε το άπαισιο αυτό όπλο; ρώτησε ο χειρουργός.

— Ναί, πολύ! πολύ! απάντησε ο Κανδάλ.

— Θά προσπαθήσω να σας ενθαρρίσω, απάντησε ο Άμβρόσιος Παρέ, γιατί ή επιδίωξη μου είνε να φύγεται όσο το δυνατό γρηγορότερα...

Κατόπιν ο χειρουργός άρρισε μονάχο τον Κανδάλ. Τότε ο κόμης κάθισε κι' έγραψε τη διαθήκη του προχωρολογημένη. Δι' αυτής καθίστασε τον Άμβρόσιο Παρέ γενικό έπίτροπο στην περιουσία του. Ύστερα πλησίασε προς το παράθυρο... Το πρώτο που είδε ήταν ή κορμάλα στην οποία τον είχαν κρεμάσει... Άνεγκρύσσοντας την ο Ράφφ ανατόμισε και έστρεψε το πρόσωπό του με φρίκη. Πέρα στο βάθος απλώνονταν το δάσος της Βάτσας. Τα φύλλα των δέντρων έφεταν κιτρινωμένα και ο αέρας π' άσπανε και τα σκορπούσε πέτρα, μαρμάρια.

Πίσω, πιο πέρα από το δάσος, ξεχώριζαν στον ορίζοντα ή άσπρες πλάκες ενός μνημείου.

Ένα δακρύο κύλησε στο μάγουλο του κόμης. Ήταν ο τάφος των προγόνων του.

Ολίσθεσε τότε, τον πορρόνον του, ψεύδους, ενώ τον έβριγαν οι λυγμοί. Δε θα σε ξαναδώ πια. Σε άποχαριστώ για πάντα ίσως...

Σε λίγο ο Άμβρόσιος Παρέ γύρισε.

— Λοιπόν; ρώτησε άνυπόμονα ο κόμης, που φέρετε το μαχαίρι;

— Ούτε απάντησε ο χειρουργός και του έδωσε το άπαισιο όπλο. Μόλις το πήρε ο Κανδάλ άρχισε να το εξετάζει προσεκτικά. Με-ρικές σταγόνες μύρου, έρηό αίμα, ύψηχαν στη λεπίδα του.

— Ω! αν μπορούσε αυτό το αίμα να μιλήσει! είπε ο κόμης.

— Ύστερα αφού έβλεψε στη ζώνη του το μαχαίρι, έδωσε τη διαθήκη του στο χειρουργό, εξηγώντας του το περιεχόμενό.

(Ακολουθεί)

ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EDMOND JALOUX

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΧΤΕΝΑ

— Βλέπετε αυτή τη χτένα; μου είπε με κάποια στενοχωρία ο γηραιός μου φίλος Ρομαίν Βιζίλ, όταν με είδε να περιεργάζομαι μία γυναικεία χτένα από δασύραχο, που ήταν κλεισμένο σε μία κομψή βιτρίνα του σαλονιού του, ανάμεσα από άλλα πολυτίμα αντικείμενα. "Ε λοιπόν, έχει ολόκληρη ιστορία φίλε μου. Ο φίλος μου Ρομαίν Βιζίλ ήταν πολύ γέρος την εποχή εκείνη. Έπιγαίνα πολύ συχνά να τον επισκεφθώ. Η συντροφιά του μου έκανε μεγάλη ευχαρίστηση γιατί είχε ταξιδέψει πάρα πολύ στη ζωή του και στα ταξίδια του εκείνη, εκτός της πείρας και των γνώσεων που είχε αποκτήσει, είχε συλλέξει ένα πλήθος ολόκληρο από σπάνια και πολυτίμα αντικείμενα.

— Θά παραξενεύατε βέβαια, συνέχισε ο Βιζίλ, που βλέπετε τοποθετημένη ανάμεσα στα πολυτίμα και σπάνια αυτά αντικείμενα της συλλογής μου, την κοινή, την κοινότατη αυτή χτένα, που δεν έχει ουσιαστικώς καμμία εξαιρετική αξία. Για μένα όμως έχει μοναδική, υπερφυσική μορφή να πω αξία, γιατί τη χτένα αυτή μου την έδωσαν χέρια, τα οποία... είχαν πάρει πεινά ν' ανήκουν σ' αυτόν τον κόσμο, χέρια υπερφυσικά!...

Ο φίλος μου κοινοστάθηκε μία στιγμή κι' έπειτα με ύφος σοβαρό και με τόνο φωνής επίσημον εξακολούθησε:

— Ακούστε... Θά σας διηγηθώ την ιστορία της χτένας αυτής, μία ιστορία που θα σας φανή ίσως παράξενη, απίστευτη. Και όμως είναι ιστορία πραγματική. Από όλες τις γυναίκες που αγάπησα στη ζωή μου μία μονάχα μου έχει μείνει αλησμόνητη. Την έλεγαν "Οδέττη". Ήταν άραγε ωραιότερη απ' τις άλλες γυναίκες που γνώρισα; Δεν πιστεύω. Ήταν πιο έξυπνη; "Αμφιβάλλω. Με αγαπούσε περισσότερο απ' τις άλλες; Δεν μπορώ να το βεβαιώσω με πεποίθηση. Και όμως, εκείνο που ξέρω με βεβαιότητα είναι πως όταν βρισκόμουν κοντά της αισθανόμουν τον έαυτό μου πιο νέο, πιο άκμαστο, πιο δυνατό, πιο έξυπνο και πιο τρυφερό. Ήταν μία γυναίκα ψηλόσωμη, μελαγχρινή, με επιβλητικό παράστημα, με ύψος επιτακτικό, πολύ περήφανη, πολύ μελαγχολική και πολύ αισθηματική. Είχε δυστυχίσει στο γάμο της, από δικό της όμως σφάλμα, εξ αιτίας του χαρακτήρος της. Δεν έννοοις να υποκύψει σε τίποτε, ούτε να παραδεχθώ την πραγματικότητα. Είχε μία αυθάδεια απίστευτη. Εκείνο που σ' αυτήν μου έκανε ισχυρότερη εντύπωση και με κρατούσε περισσότερο κοντά της, ήταν το γαλήνιο και συγχρόνως θρασύ διάφορο της. Για να καταλάβετε τι γυναίκα ήταν άρκεσι να σας διηγηθώ το ακόλουθο περιστατικό.

Μία μέρα πήγαμε επίσκεψη σε κάποια φίλη της, η οποία είχε ένα λυκόσκυλλο εξαιρετικά άγριο. "Εδάγκονε όλον τον κόσμο. Όταν φτάσαμε εκεί και πήγαμε μέσα στον κήπο, η υπηρέτρια μας είπε πως η φίλη της "Οδέττης" δεν ήταν μέσα. Είδα εν τω μεταξύ πως το λυκόσκυλλο ήταν λυτό και τριγύριζε εδω και εκεί στον κήπο και παρακάλεσα την "Οδέττη" να φύγουμε. "Αλλά εκείνη ήταν ανένδοτη και έμεινε ακίνητη.

— Μά δεν βλέπετε, το σκυλλί έρχεται προς τα εδω! της φώναξα. Θά σ'ε δαγκώσει!...

— Εκείνη άρχισε να γελιά ειρωνικά και με αυτοπεποίθηση: — Αυτός ο σκύλλος δεν δαγκώνει, παρά μόνον τους ήλιθιους.

Μολταυτα προσπάθησα να την τραβήξω μακριά, μα η "Οδέττη" σηκωσε αδιάφορα τους ώμους της και έβράδισε κατ' ευθείαν προς το λυκόσκυλλο, μιλώντας του μ' έναν τόνο τρυφερό και επιτακτικό συγχρόνως. Ο σκύλλος φάνηκε σαν να μαγεύθηκε απ' τον τόνο κι' απ' το ύψος της. Την άφησε να τον πλησιάσει χωρίς να την δαγκώσει και όχι μόνον αυτό, αλλά όταν η "Οδέττη" ξαναγύρισε κοντά μου την ακολούθησε κουνώντας φιλικά την ουρά του.

Το περιστατικό εκείνο άρκει να σας δείξη τον χαρακτήρα της. Φυσικά δεν έχει καμμία σχέση το γεγονός αυτό με τη χτένα που βλέπετε εκεί μέσα. Γι' αυτό επανέρχομαι στην ιστορία μου.

Δεν θά μπορούσα να πω ότι έκανα την "Οδέττη" περισσότερο ευτυχισμένη με την αγάπη μου. Θυμίζω όμως ένα απ' τα τελευταία μας ραντεβού.

Την εποχή εκείνη κατοικούσα στη συνοικία των "Απομάχων", σ' ένα κομψό διαμέρισμα, του οποίου τα παράθυρα άνοιγαν σ' ένα κήπο ερημικό.

Εκείνη την ημέρα η "Οδέττη" ήταν λιγότερο μελαγχολική, λιγότερο ορεβδής απ' τις άλλες φορές, και καθώς ήταν ξαπλωμένη με νυχθέλια στο ντιβάνι, μ' εκύτταζε μ' ένα ύψος γλυκό, τρυφερό αλλά και σοβαρό συγχρόνως. Σε κάποια στιγμή μου είπε ξαφνικά:

— Νομίζω, Ρομαίν, ότι δεν θά ξαναβιωθούμε για πολύν καιρό. Αισθά-

νομαι ότι κάτι θά μ'ε χωρίση πολύ γρήγορα. Προτού να επέλθω ο χωρισμός αυτός θά ήθελα, φίλε μου, να σου πω, ότι μαζί σου υπέφερα λιγότερο απ' ότι με τους άλλους, και ότι μάλιστα, μερικά στιγμές, κατώρθωσα να σου δώσω την πιο γλυκιά λημονιά. Που σου δεν θά μπορούσες να φαντασθής σε ποιά βαθμό σ' αγαπώ, γιατί από συστολή δεν άφεόσιμα ποτέ να σου το πω και να σου εκδηλώσω όλη μου την αγάπη...

— Έχεις ένα ύψος "Οδέττη, είπα γελώντας, που μοιάζει σ' αν να μιλάς για το παρελθόν.

— Ναι, αυτό είνε Ρομαίν, ο έρωτάς μας ανήκει πειά στο παρελθόν, ναί φτωχέ μου φίλε, δεν το καταλαβαίνεις;

Δεν έδωσα μεγάλη σημασία στα λόγια της αυτή, γιατί νόμισα ότι η "Οδέττη" βρισκόταν σε μία απ' τις συνειδησιμένες κρίσεις της μελαγχολίας της. Και όμως, άργότερα επρόκειτο να τα ξαναθυμηθώ τα λόγια της αυτά και να μου μείνουν για πάντα χαραγμένα στην μνήμη μου.

Έπειτα από λίγες μέρες αναγκάσθηκα να φύγω για την Αίγυπτο, μ' επίσημη αποστολή, μαζί με άλλους δύο σοφούς. Όταν έφυγα, άφησα την "Οδέττη" τελείως μόνη. Κατά το διάστημα της απουσίας μου που κράτησε δύο μήνες, μου έγραψε αρκετές φορές, γράμματα εξαιρετικά μελαγχολικά, στα οποία μου παραπονιόταν πως υπέφερε από επίμονες κακοδιαθεσίες, ψυχικές και σωματικές.

Όταν γυρίσα στη Γαλλία, τις δύο πρώτες μέρες, μ'ε έπιασε μία δυνατή τρικυμία. "Εκείνος όμως ο καιρός έγραψε και η θάλασσα ήταν εξαιρετικά γαλήνια.

Την τελευταία νύχτα του ταξιδιού μ'ε κυριεύσει μία δυνατή και ανεύξηγητη άνησυχία, σχεδόν άγωνία. "Εστρεφόμουν άρκες ολόκληρες μέρες στην καμπίνα μου, χωρίς να κατορθώσω να κοιμηθώ και

πένθιμες δακρύσις περνούσαν διαρκώς μπρος στα μάτια μου. Τέλος έπεσα σ' έναν ύπνο βαθύ.

Τα μεσάνυχτα ακριβώς ξύπνησα απότομα, υπό το κράτος μιας μεγάλης ταραχής. "Ετοιμοεπίστα απ' το τρομούλισμα και ήμουν κατακοιμισμένος στον ιδρώτα. Ξαφνικά, με κάποια στιγμή, άκουσα κοντά μου μ'εσ' στην καμπίνα, έναν ελαφρύ κρότο, σαν να είχε πέσει κατά της κάποιο μικρό αντικείμενο από πάλυψη λά. "Αναψα άμέσως το φως και κύταξα την ώρα. Ήταν μία και πέπε μετ'ά τα μεσάνυχτα. "Ετρεξα κατόπιν στο πάτωμα να ιδω τι ήταν εκείνο που είχε πέσει. Το χέρι μου έπιασε μία χτένα, αυτή τη χτένα που βλέπετε μ'εσ' στη βιτρίνα.

Η θέα της μ'ε έκανε να ταραχθώ, γιατί την άνεγνώρισα άμέσως. Ήταν μία απ' τις χτένες που συνήθιζε να φορή η "Οδέττη, με ζωγραφίες δικής της έμπνευσης επάνω. Φυσικά στην αρχή υπέθεσα, ότι πριν από μένα, θά είχε ταξιδέψει σ' αυτή την καμπίνα κάποια γυναίκα, η οποία θά την είχε χάσει. "Αλλά άμέσως σκέφθηκα ότι μία καμπίνα, δεν είνε τόσο μεγάλη για να χαθεί εκεί μέσα μία χτένα. Κ' έξ' άλλου η χτένα εκείνη είχε πέσει από ψηλά. Από πού;...

Φώναξα τον καμαρότο, ο οποίος μου είπε ότι και στα τρία προηγούμενα ταξίδια, στην καμπίνα εκείνη είχαν μείνει μόνο άνδρες. Πώς βρέθηκε λοιπόν μέσα εκεί η χτένα;

Όταν έφτασα στο Παρίσι έμαθα ότι—προσέξτε καλά—η "Οδέττη" είχε πεθάνει, το ίδιο εκείνο βράδυ, το τελευταίο βράδυ του ταξιδιού μου, στη μία και πέντε ακριβώς. Κ' επί πλέον η καμαριέρας της μου είπαν ότι πέθανε μόλις γύρισε από μία εσπερίδα, την ώρα που γδυνόταν μπροστά στον καθρέφτη, την στιγμή ακριβώς που έβγαζε απ' τα μαλλιά της τη χτένα της, αυτή την ίδια χτένα, η οποία της έξφυγε απ' το χέρι, καθώς σωριάστηκε άναίσθητη! "Εγείναν να βρουν κατόπιν τη χτένα αυτή, μα δεν κατώρθωσαν να την ξεφυλάτουν πουνθενά!...

Νά γιατί σ'ε είπα πως η χτένα αυτή είνε υπερφυσική και πως μου την έφριξαν στην καμπίνα μου χέρια που είχαν πάρει πεινά ν' ανήκουν σ' αυτόν τον κόσμο!...

EDMOND JALOUX

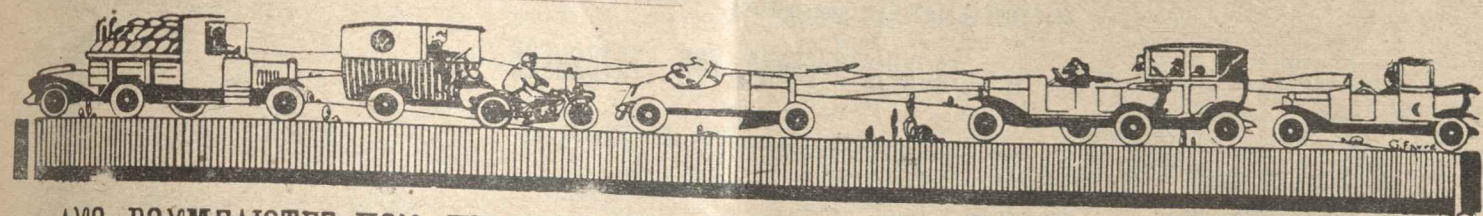
ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Όσο περισσότερο σκέπτεται ο νοός, τόσο λιγότερο λαλεί ή γλώσσα, και όσο προσεκτικότερα εξετάζουμε τα πράγματα, τόσο δυσκολότερα εκφέρουμε την γνώμη μας.

Η πείρα και η σκέψις είνε για τα πνεύματά μας, ότι ή φωτιά και το αλάτι στο φαγητό μας.

Ο σταθερός άνθρωπος μοιάζει με λαμπίδα αναμμένη. Γύρωσ' την προς τα κάτω ή φλόγα της προς τ' άνω θά στεραφί.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΛΥΟ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΕΣ ΠΟΥ ΠΕΖΟΠΟΡΟΥΣΑΝ ΕΠΙ ΗΜΕΡΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΝΕ ΝΑ ΔΙΟΡΙΣΤΟΥΝ!...

Οι Καρπενσιώτες που διασχίζουν πεζοί την Παλιά Ελλάδα και τη Μακεδονία!... Μία παράξενη εμφάνισις στη Γενική Διοίκηση Θεσσαλονίκης. Η τρομερή γκλίτσερ... Μαρκετική και περίεργα θέαματα. Είκοσι ημέρες πεζοπορία! Η μυστηριώδης... άνεμη της Εύρωπης! Τι θέσεις ζητούσαν. Ειδικές στον... βούρδουλα. Πώς οίκονομήθηκαν κ.τ.λ.

Τώρα, με την εικαιρία που στέλλεται στην Μακεδονία ο κ. Μιχαλάκοπουλος, ως "Υπατος "Αρμοστής, ως διηγηθούμε ένα νόστιμο έπεισόδιο που έγινε στα 1921 στη Θεσσαλονίκη, όταν ανέλαβε την Γενική Διοίκηση Μακεδονίας, ως ύπουργός, ο πολιτευτής Αιτωλοκαρνανίας κ. Γεώργ. "Αλεξανδρόπουλος.

Δεν είχαν περάσει πολλές ημέρες από την εγκαθίδρυσή του, όταν μία ημέρα έγινον ο διάδρομος της Γενικής Διοικήσεως από φούστες, τσιροφύα και μανικουκάκια!

Δύο δογμαίνοντες από τον δρόμο και καθήδροι Ρουμελιώτες, με όλες τις φουτανέλλες, τα σελάκια, τις παρακαπότες των και τα παρακαπνικά των, κατασκέπαστοι από σκόνη και με κάτι υψηλές αγλίες στα χέρια τους, που φαινότουσαν σαν κοντάκια από σημαίες, έτρεσαν δρομάκις και ζητούσαν να μπουν μέσα στο γραφείο του Γενικού Διοικητού.

— Πού είνε, ούρ, ού "Αλεξαντράκ'ς;
— Ποιος "Αλεξαντράκ'ς;
— Ού κ' "Υπουργός;
— Μέσα είνε.

— Στάξο μία στιγμούλα να περάσω!
— Ο κλητήρας θέλησε να τους συγκρατήσει "Ετρεξαν κι' άλλοι κλητήρες, μα οι Ρουμελιώτες ήταν άγριανταχοί σαν βράχοι. "Ενα σούσουρο έγινε τότε εκεί και πεταχτήκαν οι υπάλληλοι και ή δακτυλογράφες από τα γραφεία τρομαγμένοι κι' ανήσυχτοι.

Ο Γενικός Διοικητής που άκουσε τον αλαλαγμό εκείνο και τη φασαρία, βγήκε στη πόρτα, για να ιδή τι συμβαίνει απ' εδω από τα γραφεία του.

Κ' "Αλεξαντράκι, του φώναξε τότε ένας από τους Ρουμελιώτες, σφιγγονυχίζοντας τη γκλίτσερ του για να μη τολμήει να τον πλησιάσει κανείς, στάσου μία στιγμή να τους διορθώσω τούτους κι' έφτασα!...

Τη επεμβάσει του "Υπουργού Γενικού Διοικητού, κατέπαυσε ή... μάχη και ενώ οι κλητήρες απομάκρυναν τον κόσμο, οι δύο Ρουμελιώτες μπήκαν στο ιδιαίτερο γραφείο του Γενικού Διοικητού, κρατώντας τις μακρούς γκλίτσερ τους, σαν δόρατα Ρωμαϊκά, φουστάντας και ξεφουστάντας άγρια.

Κ' "Αλεξαντράκι, είπαν τέλος στον Γενικό Διοικητή, είκοσι μέρες περπατούμε να σ'ε βρούμε.

Και τού διηγηθήκαν πως έκινησαν... πεζοί από το Καρπενήσι, και πως διέσχισαν όλη την Δυτική Ελλάδα και τη Μακεδονία για να φτάσουν στη Θεσσαλονίκη!...

— Είπαμε κι' εμείς, τώρα που έχουμε δικό μας άνθρωπο στα πράγματα, ες πάμε να μεταλωθούμε καμιά θέσι, κατέληξαν σ' αν να διηγηθώ το φυσικότερο πράγμα του κόσμου.

— Καθίστε, τους είπε ο κ. "Αλεξανδρόπουλος.

Έκείνοι κυτάχτηκαν παράξενα. Πού να καθίσουν; Κατακατάνης!...

— Καθίστε εκεί στους καναπέδες, τους ξανάπε ο Γεν. Διοικητής. Πλησίασαν τότε στους καναπέδες δειλά-δειλά, μα και πάλι δεν τολμούσαν να κάθουν, σ' αν να είχαν βγάλει τα καθίσματα. "Επί τούτων όμως καθίσταν αλαφρού-αλαφρού, σ' αν να φοβόντουσαν μη σπάσουν τ' αϊνά!

— Μά γιατί δεν κάθαστε καλά; τους ρώτησε ο κ. "Αλεξανδρόπουλος.

— Τι να καθίσουμε κ' "Αλεξαντράκι, που είν' ο έμμος χαλασμένος!... είναν αυτοί εννοούντες τον καναπέ!

— Δεν είνε χαλασμένος.

— Άμ τότε γιατί βουλάζετε, σ' αν δεν είνε χαλασμένος;

— Έχουμε σούστες για να κάθεται ο κόσμος μαλακά!...
— Μπά!... Ρε το διάλο!...

Και πάλιν όμως καθήσαν και δεν καθήσαν. Δεν είχαν έμπιστοσύνη στο διαβολόεπιπλο εκείνο που βουλάζε πίσω τους! "Αλλά και δεν μπορούσαν να καθήσουν, γιατί ήθελαν να δουν και να έτετραγασθούν τα διάφορα αντικείμενα και είδη γραφείου που ήσαν εκεί, καλαμάρια, ανθοδοχεία, ποές-παπύ κ.τ.λ.

— Κόττα! Κόττα, τι έχει ού "Αλεξαντράκ'ς!
— Κόττα μαρφέτια!

— Και τι είνε τούτο κ' "Αλεξαντράκι, άνεμη;
— Και δείχναν τόν άνεμιστήρα.

— Άνεμιστήρ.

— Και τι διάζετε δ'ω μέσα; Γνέματα!...

— Αυτό φέρνει άέρα όταν κάνει ζέστη. Για τούτο λέγεται άνεμιστήρ.

Οι δύο βουνίσιοι δεν κατάλαβαν καλά.
— Άνέμη και μυστήριο. Στανικά πράγματα... απ' την Εύρωπη!... "Επί τούτων άφ' ου έθαύμασαν και εξέστησαν και είπαν τα δικά τους, καθήσαν και δεν μιλούσαν.

— Και ποιά ανάγκη σ'ε έφερε εδ'ω, ο'ρε παιδιά; ρώτησε ο "Αλεξανδρόπουλος.

— "Ε, είπαμε, σ' αν έχουμε στη Θεσσαλονίκη έναν δικό μας άνθρωπο, δικό μας ύπουργό, ες πάμε και μεις για καμιά θέσι!...Και να...καλώς μ'εσ' δεχτήκες!...

— Και σ' αν τι θέσι θέλετε, μωρέ παιδιά;
— "Ε καμιά θέσι, να βγάλουμε και μεις ψωμί.

— Μά τι ύπερησία θά μπορούσατε να κάμτε έσεις εδ'ω;

— Νά, εγώ θά ήμουν καλός για αστυνόμος. Νά βαρώ βοινδοσυλιά και να τρίζουνε τα τζάμια!...

— Και εγώ, είπα ο άλλος, θά ήμουν καλός για Οικονομικός "Εφορός ή για Ταμίας. Για τις φορολογίες είμαι μάνα. Μπορεί να κρυφί γ'ιδί ή γελιά από μένα;

Ο κ. "Αλεξανδρόπουλος, ο οποίος ήταν άνθρωπος σάφρων και λογικός και δικαίος πολύ, και μάλιστα για τα προσόντα του αυτά, άφησε αλησμόνητο εποχή στη Μακεδονία, ούτε γέλασε, ούτε εθώωσε, με τις απαιτήσεις αυτές των δύο βουνίσιων Ρουμελιωτών. Γι' αυτό και τούς άφητησε με ψυχραιμία:

— Μά σ' αν έχετε γράμματα, μωρέ παιδιά!
— Γράμματα; Τι να τα κάνουμε κ' "Αλεξαντράκι; "Εμείς διορισμό θέλουμε. Μία που ήθαμε στα πράματα ες; δώμε και μεις Κυρίον πρόσωπο!...

— Και επί τούτων συνεπλήρωσε ο άλλος, τι τα θέλουμε τα γράμματα; Μ'επ'ε ζητήσαμε να γίνουμε δασκάλι!...

Σε λίγες μέρες, ο παρ' όλων... κύριος Οικονομικός "Εφορός Θεσσαλονίκης, διορίσαν... φίλας σε κάτι ανασκαφές αρχαιοτήτων, στη Χαλκιδική, ο δ'ε επίδοξος αστυνόμος, έτοποθετήτο ως... κλητήρας, σε κάποιο γραφείο περιθάλψεως που ήταν στα ύψητα του διοικητηρίου!...

Έτσι οίκονομήθηκαν οι δύο άφελείς Ρουμελιώτες, που έχαναν πεζή ήμερών δρόμο για να διοριστούν μ'α κ' ήσαν στα πράματα!...

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤ' ΑΛΛΙΓΚΡ

Η κ. ντ' Αλλίγκρ ήταν όνομαστή για τη λιτότητα των γεμάτων που προσέφερε στο μέγαρό της και για την καθολική που επικρατούσε μεταξύ των συνδαιτημόνων της.

— Είπε αλήθεια ότι όταν δεινότες της ντ' Αλλίγκρ κοινοσημαλεύετε όλο τον κόσμο; ρώτη' αν μία μέρα ένα απ' τους τακτικότερους συνδαιτημόνους της κ. ντ' Αλλίγκρ.

— Τι να κάνουμε! δαιτησεν αυτής. Μία και δεν μ'ε δίνουν να τρώω, άναγκα'σμεθα να γλωσσώμε το'ς άλλους, για να ξεχάμε κάπως την πείνα μας!...

ΑΛΛΟΚΟΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΝΤΕ ΒΑΛΕΤΤΑ

(Ο πρίγκιπας ανδρώπας του κόσμου)

Α'.
Ο πρίγκιπας ντε Βαλέττα άλέμινε παροιμιώδης στη Νεάπολη για τη βασίλειά του, που έγκρισε μέσα του. Θάχατε άκούσει βέβαια να μιλούν για τους περιόχους εκείνους ανθρώπους, που το βασίλειό τους μπορεί να κέρει κ' ένα θουβάκι άκόμα να μείνει στον τόπο. Ο πρίγκιπας ντε Βαλέττα ήταν άκοιβός άπ' τους ανθρώπους αυτούς.

Η ιστορία του την όποία θα διηγηθούμε, έχει μείνει σαν παράδοση στην Νεάπολη της Ιταλίας και οι Ναπολιτάνοι φτύνουν τρεις φορές στον κόρφο τους, όταν τη διηγοούνται.

Ο πρίγκιπας αυτός είχε μεγάλη σκανδαλιάρικα μάτια, πολύ λεπτά χείλη και κυρτή μύτη. Η μητέρα του δεν ευτύχησε να τον ιδεί. Πέθανε πάνω στη γέννα της, ύπηρεσε το πρώτο θύμα της ανθρωποκτονίας δυνάμεως του.

Μετά το θάνατο της μητέρας του ντε Βαλέττα, ζήτησαν μια τροφή για το νεογέννητο, και βρήκαν μια όμορφη και λεβεντόσωμη χωρική, από τα περίχωρα του Νεαπόλεως. Μόλις όμως τα χείλη του μορφώ άγγιξαν το στήθος της χωρικής, το γάλα της έστειρε με άμεσως! Και άναγκάστηκαν να θρέψουν το μωρό με το γάλα μιας κατόικας...

Όταν ο πατέρας του ντε Βαλέττα, ο όποιος ήταν τότε πρεσβευτής του βασιλέως της Νεαπόλεως στην Τσακάνη, έμαθε το θάνατο της γυναίκας του και τη γέννηση του παιδιού του, έσπευσε να γυρίσει στη Νεάπολη. Κατέβηκε λοιπόν στο μέγαρό του, έβλεπε την άγαπημένη του σύζυγο, φίλησε σαν καλός πατέρας το νεογέννητό του και κατόπιν πήγε να υποβάλει τα σέβη του στον βασιλέα. Μά ο βασιλέας τον δέχτηκε πολύ άσχημα γιατί είχε έγκαταλείψει, χωρίς την άδειά του, τη θέση του. Ο δυστυχισμένος πρίγκιπας δικαιολογήθηκε όπως μπορούσε διηγώντας τη του έλεγχο, ο βασιλέας όμως έμεινε άμεταπείστος και τον έβγαλε!

Η άτυχία αυτή έλάντωσε κάπως την άγάπη του πρίγκιπας για το γιο του αυτόν κ' έγινε άφορητή να στρέψει όλη του την συμπάθεια προς τον πρωτότοκό του. Γιατί ο μικρός πρίγκιπας ντε Βαλέττα είχε και μεγαλύτερο άδελφό, και σ' αυτόν τον πρωτότοκο άνιχναν όλα, και ο τίτλος της ευγενείας και η τιμή και τα πλοία του πατέρα, σύμφωνα με τους κληρονομικούς νόμους της εποχής. Όσον άφορά το μικρότερο, αυτόν ο πατέρας του, μόλις έξεπαιχθήκε λιγάκι, άπεφάνισε να τον κέρει κληρικό.

Επήγαν λοιπόν το μικρό πρίγκιπα στο σεμινάριο. Αλλά την ίδια μέρα όλα τα παιδιά της τάξεώς του έπαθαν από ελλογιά! Σημειώστε ότι σ' όλο αυτό το διάστημα ο μικρός πρίγκιπας δεν είχε πάθει τίποτε. Μεγάλωνε σά μπουμπουκι και γινότανε ένα έξυπνο και χιουτσμένο άγόρι.

Στα μαθήματα έπερονοσε όλους τους συμπατριώτες του. Μόνο μια φορά, έτυχε να πάει κάποιος άλλος στο τρέστο βραβείο. Την ώρα όμως που ο μαθητής αυτός προχωρούσε στην έδρα του διευθυντού για να πάρει το βραβείο του, σκόνταψε κατά ένα περίεργο τρόπο και έσπασε το πόδι του!...

Εν τώ μεταξύ, ο μικρός πρίγκιπας είχε γίνει πια σωστός νεανίας. Άν και ήταν δέ κλεισμένος μέσα στο σεμινάριο, όστόσο ο κοσμικός θόρυβος έφτανε ίσαμε τ' αυτιά του, και λαχταρούσε, όταν κάποτε έβγαινε περίπατο με τους συμπατριώτες του, κ' έβλεπε όμορφες κυρίες να γυρίζουν με τα κομψά τους άμάξια και όμοιους νέους καρβάλλα επάνω σε ζωηρά και μεγαλόσωμα άλογα, έροτοξεύονα να τρέχουν στις έξοχες με κιθάρες και τραγούδια. "Ολ' αυτά έκαναν τον νεαρό πρίγκιπα να αισθάνεται τον πόθο να γυρωσθή και αυτός με τέτοιες όμορφες κυρίες και να γυρίσει επάνω σε ζωηρά άλογα, όπως οι κοσμικοί εκείνοι νέοι της ηλικίας του.

Αυστηρός όμως αυτό ήταν άδύνατο. Ο πατέρας του του κρατούσε άκόμη κένια για το κακό που είχε πάθει, εξ αίτίας του, όπως ένόμιζε, και όσο πιο όμορφοι και κοσμικοί νέος έγινόντανε ο μεγαλύτερος άδελφός του, τόσο πιο βαρύνει στο σεμινάριο τον έκλειναν αυτόν!

Όταν ο πρίγκιπας ντε Βαλέττα έτελείωσε τις σπουδές του, ο πατέρας του θέλησε να τον κατάρξει ως μοναχό στο τάγμα των Δομινικανών. Έκείνη όμως την εποχή είχαν αναλάβει την κηρύξηση στη Νεάπολη το φιλελεύθερο κόμμα, και την ημέρα άκριβώς που ο νεαρός πρίγκιπας κατετάσσεται στο τάγμα των Δομινικανών, έδημοσιεύθηκε ένα διάταγμα που καταργούσε τα μοναχικά τάγματα!

Τότε ο πρίγκιπας έχειροτονήθηκε ιεροδιάκονος, κατ' έντολή του πατέρα του. Την πρώτη όμως μέρα που θα ιερούργησε στην εκκλησία, η κυβέρνησης μετερρύθμισε το νόμο περί κληρονομικών

δικαιωμάτων, κ' έτσι ο νεαρός πρίγκιπας μπόρεσε να πάρει ένα μέρος από την περιουσία του πατέρα του. Τότε κ' αυτός έβγαλε το ράσο και φόρεσε ένα κουστούμι που του είχε φτιάξει ο καλύτερος ράφτης της Νεαπόλεως, άγόρασε ένα όμορφο άμάξι και διαμίσια άλογα και το ίδιο βράδυ παρήγγιλε να του κερτήσουν ένα δωρεο στο ζεντιγκώτερο θέατρο!

Το θέατρο αυτό λεγότανε θέατρο του Άγίου Καρόλου και ήταν πραγματικό άριστοέγγραφο. Την ιστορία του την έχουμε διηγηθεί σ' ένα άλλο φύλλο του "Μπουκέτου". Αλλά το ίδιο βράδυ που ο νεαρός πρίγκιπας ντε Βαλέττα θα έκοιμε την εμφάνισή του, το μεγαλύτερο σέτατο αυτό θέατρο έγινε παρανόλημα του πυρός από ένα τυχαίο δυστύχημα...

Ηταν άκοιβός καιρός που εις βάρος του πρίγκιπας κινώφοροσαν διάφορες κακιές φήμες. "Από το βράδυ όμως της καταστροφής του θεάτρου οι κακές γλώσσες έσπαιναν κ' έδιναν πιά. Η βασίλειά του έγινε σ' όλους γνωστή και όλοι τον άπεφάνισαν σαν τόν διάβολο!...

Πρόβει να σημειωθεί ότι εκείνη την εποχή στη Νεάπολη ο κόσμος είχε πολλές δεισιδαιμονίες. "Αλλ' άπ' όλες αυτές τις δεισιδαιμονίες η μεγαλύτερη ήταν της Τετατοούρας, όπως ένωναν τη βασίλειά. Διηγηθήκαμε άκριβώς πράγματα σ' ένα από τα τελευταία φύλλα για τη Τετατοούρα. Άς ξαναγυρίσουμε λοιπόν στον πρίγκιπα. Την εποχή αυτή ζούσε στη Νεάπολη η κόμισσα ντε Μάρκο, μια ωραία και εύθυμη γυναίκα. Όταν η ντε Μάρκο άκουσε εκείνα που διηγούντο για τον πρίγκιπα ντε Βαλέττα δεν θέλησε να τα πιστέψει. Και για να άποδείξει πως δεν έδινε σημασία σε όλα αυτά, άποφάνισε να δώσει ένα βράδυ ένα χορό και έστειλε στον πρίγκιπα τή δική πρόσκληση.

Η είδηση αυτή διαδόθηκε άμέσως σ' όληκληση τη Νεάπολη. Κ' η πρώτη σκέψη που έπεσε στο νου των ανθρώπων ήταν να μην πάει κανείς στο χορό γιατί όλοι πίστευαν ότι πολλά τραγικά πράγματα θα συνέβαιναν εκείνο το βράδυ στο σπίτι της κομίσσης. "Όσο όμως έλησις έτις η μέρα του χορού τόσο περισσότεροι άνιχναν περιέργεια του κόσμου και το βράδυ του χορού του μέγαρο της κομίσσης ήταν κατεμένο από καλό και άδελγέτο πλήθος.

Στις δέκα ή ώρα έφτασε και ο πρίγκιπας. Έλαμπε από όμορφητα. Η κόμισσα μόλις τον είδε, έστειλε προς το μέρος του, άντηλάσαν μερικώς φιλοφρονήσεις και κατόπιν η κόμισσα έπέρασε το μπράτσο του. Ο πρίγκιπας έμεινε καταγοητευμένος. — Α! κυρία, τι όμορφη είνε η έσπερίδα που έδινε! της είπε. Σας βεβαιώ ότι για πολύ χορό θα γίνεται λόγος γι' αυτήν. — Ω! Με κολακεύετε, κύριε πρίγκιπα, είπε η κόμισσα. — Στο λόγο της τιμής μου, όχι! Είνε άλήθεια ότι και ο θεός σας βοηθεί. Διότι και η βραδιά είνε άπόλυτα θαυμασία!...

Ο πρίγκιπας δεν είχε τελειώσει άκόμη τη φράση του κ' ένα τρομερό μπουμπουνητό άκούστηκε στον ούρανό. Ένα σύννεφο που κανείς δεν είχε διακρίνει ίσαμε τότε, έαπλώθηκε άπειλητικό και σε λίγο έξέσπασε μια δυνατή μπόρα!...

Οι περισσότεροι καλεσμένοι της ντε Μάρκο, καθώς κ' η ίδια η κόμισσα με τον πρίγκιπα, βροχόντουσαν τη στιγμή αυτή στον κήπο, όπου και έκαναν την παραπάνω συνομιλία. Άναγκάστηκαν λοιπόν να καταφύγουν στο σαλόνι.

Το σαλόνι φωτιζότανε θαυμάσια από ένα μεγαλοπρεπές κρεμαστό πολυέλαιο, τον όποιο η κόμισσα είχε φέρει από την Αγία και τον όποιο είχαν άναψει για πρώτη φορά. Μόλις ο πρίγκιπας κρατώντας την κόμισσα άπ' το μπράτσο, έπάτησε το κατώφλι, έμεινε θαμπεμένος κυριολεκτικά άπ' τη μεγαλοπρέπεια του άριστου γήματός αυτού.

Τι σάς συμβαίνει λοιπόν πρίγκιπα, έκανε χαμογελώντας η κόμισσα. — Α! κυρία, έφώναξε τότε ο πρίγκιπας, ο πολυέλαιός σας αυτός είνε θαύμα!

Μόλις όμως το έφηναν αυτά τα λόγια, μια από τις χυσιές λυσιδές που έβράζαν τον πολυέλαιο έτρεξε, έκόπηκε και ο πολυέλαιος έπεσε στο παρκέτο κ' έγινε χίλια κομμάτια! Εύτυχώς δεν ήταν κανείς από χίλια εκείνη τη στιγμή... Η κόμισσα είχε άρχεις τώρα να μετανοιώσει γιατί είχε καλέσει στο χορό αυτόν το φοβερό άνηρωπο, δεν μπορούσε όμως να κέρει πια τίποτε και άπεφάνισε να υπομείνει μέχρι τέλους τη δοκιμασία. Ό, όσος ο κόσμος είχε άρχεις να ρίχνει ήσυχια βλέμματα επάνω στον πρίγκιπα. Αύτός όμως φαινόταν έντελώς άνυποπτος για τις καταστροφές που είχε προένησει. Είχε στενοχωρηθεί λιγάκι στην άρχή, έπειτα όμως ξαναβρήκε άμέσως την όρεξη και την εύθυμία του.

Αργότερα έπρόκειτο να τραγουδήσει μια περίεργη ήθοιός της όπερας της Νεαπόλεως, την όποία η κόμισσα είχε καλέσει ξεπ-

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΧΙΩΤΕΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Τα φρικώδη βασανιστήρια 21 παιδιών από τη Χίο. Δεκαετίες μάρτυρες που προτίμουν να πεθάνουν παρά ν' αλλάξουν πίστη τους. Η άγρια πάλι ενός πελώριου άρχη προς ένα μικρό Χιώτη. Πώς τον έσφαξαν οι Τούρκοι. Όπου ή σφαγή γενικεύεται. Οι τρεις μικροί δραπετάι.

Η πρώτη φροντίδα των Τούρκων, άμέσως όστερα από κάθε κατάληψη Βυζαντινής επαρχίας ήταν ν' αλλάζουν έντελώς το χαρακτήρα των κατοίκων, να τους έκτοκρίζουν. Και από της άπόφωσής αυτής είνε άδιήγητα τα βάβαρα και σατανικά μέσα που μετέχοντο.

Η Τουρκία άν και πανίσχυρη τότε και μ' όλη την άκμή και τη ζωτικότητα κάθε καινούργιου κράτους, είχε πάντα την άνάγκη των ταπεινών σαγιάνων, των υποδούλων της και ίδιός των Έλλήνων. Οι Έλληνες με την έξαιρετική τους ευφύια, με τη γλωσσική τους και τόσες άλλες ικανότητες που συγκέντρωναν, ήταν άπαραίτητοι στους αυθέντες των. Κυρίως οι Έλληνες χρησιμοποιούνταν από τους Τούρκους σε διάφορες διπλωματικές θέσεις και άποστολές, για τις όποιες οι Τούρκοι, για πολλούς και διάφορους λόγους, ήταν άκατάλληλοι. Πολλές φορές όμως οι κατακτητές για να συγκρατήσουν το άπαραίτητο σωμα των διπλωματικών και των άλλων άνωτέρων δημοσίων υπαλλήλων των, έφρόντιζαν να έκτοκρίζουν διάφορα εύφρεστάτα Έλληνόπουλα, στα όποια έδιναν κατόπι την άνάλογη μόρφωση.

Έτσι λοιπόν και ο Σουλτάνας Σελήμ ο Γ', έπειδή είχε έξαιρετική έκτίμηση στην ευφύια των Χίων, διάταξε να διαλέξουν 21 Χιωτόπουλα ή ηλικίας μέχρι δέκα έτών, τα έξυπνότερα του νησιού και να τα στείλουν στην Πόλη. Οι μικροί αυτοί Χιώτες, άκού άπεσπάζθηκαν από την άγκαλιά των λαχταρισμένων μανδρών τους, μετεφέρθησαν στην πρωτεύουσα της Τουρκικής Αυτοκρατορίας και ο Σελήμ διάταξε να φυλάσσονται στα άνάκτορα υπό την έπιστοσία ενός στρατηγού, του Σανδέρ πασά.

Έκεί οι άνώτεροι άδελφοί Τούρκοι άρχισαν να τους παιλίζουν το μυαλό με διάφορες ύποσχέσεις, άν δέχονταν ν' αλλάξουν πίστη τους. Τότε άρχισαν να μαρτυρία. "Αυτόσο όκος οι μικροί μάρτυρες προτιμούσαν να πεθάνουν παρά ν' άπαρηγόουν τη θρησκεία τους. Οι βασανιστές τους τους έκαναν τότε περτομή διά της βίας και κατόπι τους διάταξαν να σηκώσουν το μικρό δάχτυλο του γεμού των, εις ένδειξη άποδοχής της Μουσουλμανικής θρησκείας. Τόσο όμως είχαν πεισματώσει οι μικροί Χιώτες, όστε παρά τα άφάνιστα βασανιστήρια, που τους έκαναν, όχι μόνον να μην έσχωσαν το δάχτυλό τους, αλλά και έζηναν σφιχτά τις γροθιές τους. Τότε οι Τούρκοι αυτοί άρχισαν να τους βασανίζουν με όλη την όρεξη τους και προσπάθησαν να τους άνοίσουν τις γροθιές διά της βίας. Μά οι μικροσκοπικοί ήρωες τους δάγκαναν τα χείρα!...

Ένα μάλιστα από τα παιδιά αυτά τόσο σφιχτά είχε κλείσει τη γροθιά του, όστε δεν κατόρθωνε να τον την άνοίξει όπτε ένας πελώριος άρχης, εύγυος του σεραφού. μ' όση δύναμη και άν κατέβαλε. Ο άρχης όμως πεισματώθηκε κ' έκείνος και σε μια στιγμή της άγρίας πάλης, φουκαριμένος καθώς ήταν, έσφαξε το μικρό παιδί της Χριστιανοσύνης, ο όποιος πεφτονόταν νεκρός, κρατούσε κλεισμένη άκόμη τη γροθιά του. Άποσπασμένος άκόμη ο άρχης έπρεσ άπάνω στο νεκρό παιδί και προσπάθησε να τον άνοίξει το μικρό δάχτυλό, αλλά δεν το κατόρθωσε! Ο πάρος του θανάτου, του κρατούσε κλεισμένα, ξυκαμένα τα δάχτυλα.

Οι άλλοι μικροί δραπεδάν το φρικτό τέλος του συμπολίτη τους όχι μόνον δεν έκλονίσθηκαν, αλλά και πήραν περισσότερο θάρρος. Οι Τούρκοι τότε τους έγκυμωσαν και τους μαστίγωσαν άγρια και κατόπι έζωσαν στα πληγασμένα κορμιά τους βροσμένο λάδι!...

Μά και πάλι δεν κατόρθωναν τίποτε. Οι μικροί Χιώτες ήταν άποφασισμένοι πια να κερδίσουν τον φοροστέρνο της άγριότητας και των έκέρδων. Τα δυστυχισμένα παιδιά όποτε από φρικώδη και άφάνιστα βασανιστήρια καταχρονόγηθηκαν, έκτός από τρία τα όποια άπόχρισαν από τα μαρτύρια και προστούθηκαν στη Μουσουλμανική θρησκεία. Μετά δύο χρόνια όμως και οι τρεις αυτοί μικροί Χιώτες κατόρθωσαν να δραπετεύσουν από το σεράι και να φύγουν για την Ιταλία, όπου άσπασθηκαν τον καθολικισμό...

ΠΙΚ - ΝΙΚ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΜΑΣ

Προση: Άφρημένη έννοια, προς άποφωσιν της όποιας εις μάτην γίνονται άρχολογικές έρευνες.

Άθλια: Το περιεχόμενο των περισσότερων εν Έλλάδι βιβλίων.

Άνθη: Ζών κατά την ιδέα του Παντοδύναμου, παιχνίδι στα χείρα της γυναίκας.

Βλάκας: Ζών επίσης, ανθρωπίνην έχον μορφήν.

Γονή: Μυστήριο για όλους έκτός του πλάτου και αυτής.

Γάδαρος ή Όνος: Ζών αξιοσημείωτον για την παροιμιώδη έπισημήν του. Έχει τα ίδια προτερήματα με πολλούς συζύγους.

Δημοσία θέσις: Κοινόν κτήμα παντός Έλλήνων.

Δάσκαλος ή διδάσκαλος: Αι δέκα πληγαί του Φαραώ.

Δεν θέλω: Φράσις σημαίνουσα άκριβώς το έναντίον στο στόμα της γυναίκας.

Ζήτω!: Συνήθης φράσις έκφωνουμένη στις διαδηλώσεις κατά λάθος αντί του ζητώ.

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΔΟΣΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΒΑΡΩΝΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΦΟΝ ΤΡΕΓΚ

Τό μυθιστόρημα ενός παρκαδίου ανθρώπου. Ποιος ο φόν Τρέγκ. Πώς τον έθαψαν ζωντανό!... Η άγαπημένη του βαρωνίδα Λεστόκ. Ο φόν Τρέγκ και η Αυτοκράτειρα Μαρία Θηρεσία. Όπου προφητεύει το θάνατό του. Τό πιο άλλοτε προέκυψε των νεότερων χρόνων. Πώς αυτοκτονήσε. Σε μία ώρα θα είμαι ελεύθερος». Τό δηλητήριο κτλ. κτλ.

ΗΝ εποχή της αυτοκρατορίας της Λαυρίας Μαρίας Θηρεσίας, κατείχε μία από τις ανώτατες θέσεις στον αυστριακό στρατό, ένας άνθρωπος με μία αληθινή ιδιορρυθμία ιστορία, ο Βαρόνος Φραγκίσκος φόν Τρέγκ.

Όταν η Μαρία Θηρεσία εκήρυξε τον πόλεμο εναντίον των Πρώσων, ο Βαρόνος φόν Τρέγκ διοικούσε μία δολοφονία στρατιά του αυστριακού στρατού. Κατά τη διάρκεια όμως αυτού του πολέμου, διάφοροι αεροκόλακες και έχ-

θοι του βαρόνου, τον κατεσκόφαντο στην αυτοκράτειρα. Η Μαρία Θηρεσία έπίσκεψε στις συνοικίες αυτές, και ιδιαίτερος έ-ξοργιστήκε εναντίον του βαρόνου, όταν της είπαν ότι άφησε να δια-φύγει ο βασιλιάς της Πρωσίας, Φρειδερίκος, του οποίου η αιχμαλω-σία είχε θεωρηθεί σχεδόν βεβαία.

Όταν ο πόλεμος έτελειώσε, ο Φραγκίσκος φόν Τρέγκ εκέφθη-κε πολύ, αν θα έφτανε να γυρίσει στη Βιέννη. Πολλοί φίλοι του, που τον άναγκάζονταν την όλη της αυτοκρατορίας εναντίον του, τον έ-συμβούλευσαν να φύγει στο εξωτερικό. Αλλά ο Βαρόνος στο τέλος ά-περάσει να γυρίσει στη Βιέννη και έγύρισε. Αλλά μέρες μετά τό γυ-ρισμό του, έπτοκίωτος όπως πάντοτε, συνάδουσε στο θέατρο τη φίλη του βαρωνίδα Λεστόκ.

Στό διάλειμμα της πρώτης πράξης, ένας αλ-λός, ο Γκόφφον, με τον οποίο ο Βαρόνος ποτέ του δεν βρισκόταν σε καλές σχέσεις, του μίλησε με κακουργία για τη δυσμενεία της αυτοκρατεί-ρας εναντίον του. Ο Βαρόνος ήταν οξύθυμος ά-νθρωπος. Έδωσε λοιπόν ένα ηχηρότατο μάτσο στον αλκό και έπροκάλεσε ένα τέτοιο σκάνδαλο μέσα στο θέατρο, ώστε η Μαρία Θηρεσία που παρακολουθούσε την παράσταση, έγκατέλειπε τό θέατρο της και ή παράσταση διεκόπη.

Τό έπειστικό αυτό έκανε την αυτο-κράτειρα έξω φρενών. Και έπειτα από μερικές μέρες, ο Βαρόνος παρεπέρφη-κε και διαταγή της σε δίση, κατηγορούμε-νος επί εσχάτη προδοσία! Τό στρατοδι-κείο άπελευθερώ από αντιπάλους του και τον κατέδικασε σε θάνατο! Όταν όμως ένας άξιωματικός πήγε ν' άναγγείλει στη Μαρία Θηρεσία την απόφαση του στρα-τοδείου, εκείνη του είπε:

— Κάνετε λάθος κύριε, τό στρατοδι-κείο άδίκως τό βαρόνο Φραγκίσκο φόν Τρέγκ!

Η άπάντησή αυτή της αυτοκρατεί-ρας ήταν ένα είδος χάριτος για τό βαρό-νο, ο οποίος γύρισε στο σπίτι τον ελεύ-θερος. Ένα καριότιο της Μαρίας Θη-ρεσίας του είχε σώσει τη ζωή...

Πέρασε άρκετός καιρός από τότε... Όστόσο οι έχθροι του βαρόνου δεν μπορούσαν ν' ήσυχάσουν. Τό μίσος τους εναντίον του μεγάλωνε. Και στο τέλος έπλεξαν μία δόλο-κληρή σκευωρία εις βάρος του και τον ξανάστειλαν στο κακουργιοδι-κείο. Αυτήν τη φορά όμως δεν τον κατηγορούσαν για εσχάτη προ-δοσία, αλλά επί αίσχρη διαγωγή εις βάρος μιας κορασίδος.

Επρόκειτο δηλαδή περί πραγματικού σκανδάλου! Και ο Φραγ-κίσκος φόν Τρέγκ καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά...

Έδω όμως άρχίζει και τό μυθιστόρημα του βαρόνου, ο οποίος καταρτίζει μαζί με τη φίλη του, τη βαρωνίδα Λεστόκ, ένα περιτε-τιώδες και παράτολμο σχέδιο δραστηριότητας. Παρασύρουν μάλιστα και κάνουν συνεχώς τους και βοηθό τους και τον άρχιφύλακα της φυλακής, έναν έπιτολαιο άνθρωπο, ο οποίος έρωτοτυπήθηκε έξαφ-να με τη βαρωνίδα Λεστόκ. Η ώραία βαρωνίδα έπισκεφθείσα μία μέρα τον φόν Τρέγκ στας φυλάκις, φέρθηκε στον άρχιφύλακα έτσι που τον ξετρελλάνε και τον καταγοήτευσε. Ο φτωχός αυτός άνθρο-πος πίστεψε πραγματικά πως ή βαρώνη θα γινόταν δική του και της άφοσιώθηκε ψυχή τε και σώματα...

Την πρώτη αυτή έπίσκεψη της βαρώνης άκολούθησαν και άλλες. Η Λεστόκ πέρνοντας μαζί της στη φυλακή ένα νεαρό άκόλουθό της τον έβαζε νά μιλά στον άρχιφύλακα για τη συμπάθεια της κυρίας του σ' αυτόν. Ο άρχιφύλακας βρισκόταν πειά στον έβδομο ούσαν!

Και στο τέλος, τό θέλημά της βαρωνίδος από τη μία μεριά, κ' ένα γενναίο χορηματικό δώρο από την άλλη, τον έπεισαν νά βο-θήσει στη δραπέτευση του Φραγκίσκου φόν Τρέγκ.

Πώς όμως θα έβγαζαν τό βαρόνο από τη φυλακή; Η βαρωνί-

δα είχε πολύ έφευρετικό μυαλό. Υπέδειξε λοιπόν στο βαρόνο νά προσποιηθί τό νεκρό!... Θα τον έβραζαν μέσα σ' ένα νεκροέμβριο που θα είχε δυό - τρεις τρύπες για ν' αναπνέει και θα τον μετέφεραν στο κοιμητήριο. Έκει τό άρχιφύλακ' άνοιγε τό νεκροέμβριο και θ' άφηνε ελεύθερο τον Τρέγκ, αφού θα έγέμιζε το κασόν με πέ-τρες και θα τό ξανάκλεινε, χωρίς νά διακρίνεται τίποτε. Η βαρο-νίδα είχε προπαρασκευάσει έξάλλου, τι χρειαζότανε για νά φύγουν άμέσως κατόπιν για την Αγγλία, με τον άγαπημένο της.

Τά πράγματα έγιναν άκριβώς όπως τά έσχεδιάσαν, ως που μετέ-φεραν τό νεκρό στο κοιμητήριο. Οι φυλάκες είχαν άπονοήσει όλοι, και ο άρχιφύλακ' έσκυψε τότε πάνω από τό κασόν και ψιθύρισε με-ρικά ένθαρρυντικά λόγια στο ζωντανό-νεκρό! Έπειτα άρχισε νά ξεκαρφώνει άδόρυβα τό σκέπασμα. Τό είχε κίλους μισάνοιχτο, και ο Τρέγκ προσπαθούσε νά τον βοηθήσει, σπρώχνοντας από μέσα όου μπορούσε, όταν άπ' έξω άκούστηκαν έξωθεν βήματα...

Ποιος ήταν; Ο πατάς των φυλακών; Ο νεκροέμβριος; Όχι, αλλοίμονο!... Ήταν ένας έμιλος στρατιώτης! Ο δισταγμός άρχι-φύλακ' άναγκάστηκε ν' άφήσει κατόπιν τό βαρόνο και νεκροέμβριο και νά κάνει πως περιφέρεται άσκοπα δίχως εκεί πέρα. Μά οι στρατιώ-τες έστρουγγυλοκόπησαν λιγάκι πιά πέρα, έβγαλαν μία τράπουλα ν' άρχισαν νά παίζουν την παρτίδα τους!... Κάθε έλπίδα άπελευθε-ρώσεως του Τρέγκ, για την ώρα τουλάχιστον είχε χαθεί. Και ο άρ-χιφύλακ' άναγκάστηκε νά φύγει.

Σ' αυτό όμως τό μεταξύ, ο Βαρόνος, μη ξέροντας τί συμβαίνει, έσπρωξε άλλη μία φορά τό σκέπασμα. Τά καρδιά έτρεξε και οι στρατιώτες έγύρισαν προς τό μέρος του. Φαντασθήτε τώρα την έκπληξη τους, όταν είδαν νά βγαίνει άπ' τό άνοιχτό νεκροέμβριο τό κεφάλι του... «νεκρού»!

Δεν τά άσπίσαν όμως και πολύ ώρα. Κατά-βαν τί συμβαίνει, έπιασαν τον φόν Τρέγκ και τον μετέφεραν ξανά στο κελί του. Πέρασαν έ-τσι άρκετές μέρες... Ο άρχιφύλακ' και ή βα-ρωνίδα είχαν φύγει για τό εξωτερικό, ταξ-μαγμένοι. Ο Βαρόνος ήτανε πειά μόνος, κάθε έλπίδα για νά άπελευθερωθεί είχε χαθεί.

Ο Φραγκίσκος φόν Τρέγκ άπερίσπασ-τε νά περπατά. Αλλά δεν ήθελε και ν' άφή-σει αυτόν τον κόσμο έτσι κοινό. Άσος τον άφήνουν όλοι οι άλλοι. Και κατηγορίες ένα δολοφονικό σχέδιο μες στο μυαλό του ο πα-ράξενος αυτός άνθρωπος.

Κατόρθωσε νά προμηθευθί δηλητήριο. Και έκανόνεσε τη δόση, κατό τρόπο που ή-ξευρε από προηγήματα ποτέ άκριβώς θα έπε-νεργοποιεί. Έπειτα προσέκλεισε στο κελί του τους άξιωματικούς της φυλακής. Έβγα-λε τό ρολόγι του και τους είπε:

— Άγαπήτοι μου κύριοι, είνε κακό ένας άνθρωπος σαν και μένα νά είνε κλεισμένος στη φυλακή. Λοιπόν άπεφάσισα νά άπελευ-θερωθώ!

Εκείνοι τον έκτύταζαν παράξενα. — Γιατί με κυττάζετε έτσι; Έκανε ο Βαρόνος. Σας λέγω ότι θ' άπελευθερωθώ, είτε τό θέλετε είτε όχι. Είνε ένδεκα ή ώρα. Λοιπόν στις 12 άκριβώς θα είμαι ελεύθερος. Περιμένετε και θα ίδετε, αν αυτό σας κινή τό ενδιαφέρον!

Και ο Τρέγκ εκάθησε σε μία γωνιά, χωρίς πειά νά βγάλει μιλιά. Μερικοί από τους άξιωματικούς έγέλασαν και έβγχαν. Άλλοι όμως έμειναν εκεί από περιέργεια. Επερίμεναν σιωπηλοί, με τά μάτια καρφωμένα στα ρολόγια τους. Ο Βαρόνος είχε βάλει τό πρόσωπο άνάμεσα στα χέρια του κ' έμεινε άκίνητος. Τά λεπτά περνούσαν...

Στάς δώδεκα άκριβώς ο Δευθυνητής των φυλακών έπληρώσε τό βαρόνο. Ο Φραγκίσκος φόν Τρέγκ ήταν νεκρός!

Έτσι πέθανε ένα από τά πιο άλλοκοτα πρόσωπα των τελευταίων χρόνων...

ΣΟΦΑ ΔΟΓΙΑ

— Τό μέγεθος των άνδριάντων έλαττώνεται όσο άπομακρύνεται κανένας άπ' αυτούς. Τών μεγάλων ανθρώπων όμως όσο τους πλη-σιάζεις κανείς μεγαλώνει.

— Η εύτυχία είνε μία σφαίρα που κυλάει δλοένα Όλοι τρέ-χουμε πίσω της και την κλωσάμε όταν τη φθάσουμε.

— Ο φθονερός άνθρωπος είνε δυστυχισμένος. Ποτέ ή μάλλον σπανιότατα γίνεται μεγάλος!

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ

|| ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΥΜΠΕΡΓΚ ||

ΝΤΙΚΡΥ στις εύφορες και μαγικές κοιλάδες του Ρήνου και του Μούργκ, έλάμω σ' ένα βρα-χιάδι λόφο, δίπλα στο «Μαύρο Δάσος», βρί-σκονταν τά έρείπια του πύργου των Υμπέργκ. Ο πύργος αυτός είνε άπ' τους άρχαιότερους πύργους της Γερμανίας και σ' όλο τον Με-σαίωνα ήταν ιδιοκτησία της ευγενούς και ισχυ-ράς οικογενείας των Υμπέργκ, μέχρι του δεκάτου τεταρτού αιώνας, όποτε εξέλιπε ή οικογένεια αυτή και όποτε ο πύργος περιήλθε στον μέγα δούκα του Βάδεν.

Αυτή είνε ή ιστορία του πύργου. Οι κάτοικοι όμως των γύρω χωριών διηγούνται τό έξης φρικιαστικό περιστατικό, που συνέβη μέσα στον πανάγκαιο αυτόν πύργο...

Ο τελευταίος των Υμπέργκ ήταν ένας φεουδαρχής σκληρός, κα-λός και άσυνείδητος, με μία λέξη πολύ κακοφημισμένος. Όταν ήταν άκόμη νέος έτυχε νά χάσει την γυναίκα του — μία νέα και ώραία δέσποινα που την άγατούσε τρελλά — και τό μικρό παιδάκι του, δύο χρονών μόλις, που κ' εκείνο τό λάτρευε παράφορα. Οι δύο εκείνοι θάνατοι ήταν τρομερό χτύπημα για τον τελευταίο άρχοντα Υμπέργκ, ο οποίος έπειδή δεν μπορούσε νά υποφέρει πειά τη θλίψη την άρά-στατη και την μοναξιά, τόνριξε στα γλένια και στο ποτό, μέχρις ότου σπατάλησε όλη την περιουσία του. Τότε μάςμε γύρω του άρ-κετός μισοφρόνους, μαχαιροβλάτες, έσχηματίσε μία ληστρική συμ-μορία, κ' άρχισε νά κάνει ληστρικές έπιδρο-μές στα περίχωρα, ληστεύοντας τους ταξεί-διωτες.

Μία μέρα ο Υμπέργκ με τη συμμορία του έπεσθή εναντίον μιας μεγάλης συνοδείας έβραίων εμπόρων, οι οποίοι τον αντίσταθι-καν κ' έπολέμησαν θαρραλέα εναντίον του κ' εναντίον των σπαθοφόρων του. Στην συμ-ποχή αυτή, ο λήσταρχος — άρχοντας του Υμπέργκ — χτυλήθηκε στο ένα μάτι κ' έ-μεινε μονόφθαλμος! Αυτό ήταν πειά τό με-γαλύτερο δυστύχημα της ζωής του. Οι συμ-μορίτες του την ίδια εκείνη μέρα, τον έγκα-τέλειψαν, γιατί έλεγαν πως δεν μπορούσαν νάχουν έμπιστοσύνη στην ικανότητα ενός άρ-χιού που ένα μάτι!...

Μόνος πειά, κατάρμονος, έγκαταλειμένος άπ' τους φίλους και τους ανθρώπους του ο άρ-χοντας Υμπέργκ, άποτραβήχθηκε στον τερά-στιο πύργο του, στον οποίο έζωσε δλομόνα-χος, με μόνη συντροφιά τις πανοπλίες και τους τάφους των προγόνων του.

Κάθε τόσο κατέβαινε στον δημόσιο δρόμο και παραδοκώς κρυμμένος νά περσάη κανέ-νας διαβάτης για νά τον ληστήσει.

Ένα σκοτεινό, βροχερό και παγερό χειμω-νάτικο βράδι, ενώ γυρίζε στον πύργο του με-λαγχολικός, γιατί δεν είχε βοή κανέναν δια-βάτη για νά τον γδύσει, είδε ένα έλαφάκι νά τό κυνήγησε. Καθώς όμως έτρεχε, στην άκρη ενός γκρεμού, παρουσιάστηκε μπρος του ένας γέρος έσαιρετικά ψηλός και χλωμός, με μα-κρά γυνειάδα. Ο γέρος που κρατούσε τό έλάφι στην άγκαλιά του τον πλησίασε και

«Ο γέρος κρατούσε τό έλάφι στην άγκαλιά του...»

«Ο ληστής κύτταξε με προσοχή τον άγνωστο συνομιλήτή του, αν νά ήθελε νά βεβαιωθεί αν του μιλούσε στα σοβαρά, ή τον είρω-νεύαν και τέλος του είπε:

— Αν μπορούσες νά τό κάνης αυτό, θα δ'όχουν εις άντάλ-λαγμα όποιαδήποτε θυσία.

— Τότε είπε ο άγνωστος, άκούστε με. Δεν έχεις νά υποβλήθης σε μεγάλο κόπο. Στα ύπόγεια του πύργου σου είνε θαμμένοι θη-σώροι, που μπορούν νά σε κάνουν τον πλουσιότερο άνθρωπο του σαιρού, που μπορούν νά σε κάνουν τον άρχαιότερο άνθρωπο του σαιρού. Ο πρόπαπός σου μία φορά που άναγκάστηκε νά έγκατα-λείψει τον πύργο στα χέρια των έχθρων του, έθαψε όλους τους θη-σώρους που είχε σε γυρισό και σε πολύτιμα κοσμήματα στα ύπο-γεια του πύργου και κινείσε ποτέ δεν έμαθε πού είνε κρυμμένοι. για τό πύργο και κινείσε ποτέ δεν έμαθε πού είνε κρυμμένοι. Μόνο έγω έρω την κρύπτη τους, γιατί μόνο έγω τον έβοήθησα νά τους κρύψει εκεί.

Η τελευταία φράση του άγνωστου έκανε τον ληστή νά χαμο-γέλασε δόσπαστα.

— Εσύ; ώφτισε ειρωνικά. Μά ο πρόπαπός μου έζησε έδώ και δικάσια χρόνια.

— Άκριβώς την εποχή εκείνη είχα ζήσει κ' έγω.

Στά λόγια αυτά ένας δυνατός τρόμος κυρίεψε τον άρχοντα του

Υμπέργκ, γιατί κατάλαβε πως ο άγνωστος εκείνος γέροντας ήταν βουκόλακας! Ο γέρος είδε τό τρομαγμένο ύφος του και με τόνο φιλικό του είπε:

— Μη φοβάσαι τίποτα, ληστή του Υμπέργκ. Αν μου ύποσχε-θής πως δεν θα τρομάξης, θα σου άποκόλψω με ποιών τρόπο θά βρής τον θησαυρό.

— Στο ύπόσχομαι, άποκρίθηκε παίρνοντας θάρρος ο ληστής, γιατί ή δυστυχία που τραβώ μου είνε τόσο άβάσταχτη, ώστε θάδνα άκόμη και την ψυχή μου στον διάβολο για νά μπορέσω νά βρω άπ' τη σημερινή μου φτώχεια.

— Όρα!... Τότε δεν έχεις παρά νά κατεβής ένα βράδυ που θάναί πανσέληνος στα ύπόγεια του πύργου μαζί μου, νά έσθώνης τά κόκκαλα των προγόνων σου, νά τά τοποθετήσης σε κλώδι και νά τά κάψεις. Όταν τό κάψης αυτό ο θησαυρός θα γίνη δικός σου. Και τότε καληνύχτα σου!...

Τό άλλο βράδυ, που τό φεγγάρι έλαμπε δλόγιομο στον ούρανό, ο ληστής και ο βουκόλακας κατέβαιναν στα ύπόγεια του πύργου, όπου βρισκόντουσαν οι τάφοι των άρχόντων του Υμπέργκ. Σε κάποια στιγμή ο άγνωστος γέρος άρχισε νά βήχει τόσο δυνατά που ο ληστής κατέληξε από άπερίγραπτον τρόμο, μά ο πόθος νά άποκτήσει τους θησαυρούς τον έκανε νά δαμάη γρήγορα τον φόβο του. Πήρε τότε ένα τσαπί κ' άρχισε ν' ανοίγει τους τάφους έναν - έναν και νά μεταφέρει τά κόκκαλα στην είσοδο του πύργου. Έκανε πολλές φορές τον δρόμο αυτό, ώπου άδειασε όλους τους τάφους, έκτός ενός. Ήταν ο τάφος του γιου του, του μόνου πλάσματός που τόσο είχε άγαπήσει άλλοτε. Όταν έφθασε ή σειρά

άνοιξη και τον τάφο αυτόν, ο ληστής έμεινε άρκετή ώρα άναποφασιστός, μπροστά στην πλάκα του. Μά ο άγνωστος άρχισε νά γελάει σαρκαστικά και νά τον ειρωνεύεται. Οι σαρκασμοί εκείνοι νίκησαν τους τελευταίους δισταγμούς του άποκτηνημένου παιτέρα. «Α-νοίξε λοιπόν τον τάφο του παιδιού του, μά όταν έπιασε στα χέρια του τό μικρό πτώμα του, που άκόμη δεν είχε λυώσει καλά-καλά, τό πεθαμένο παιδί άρχισε νά σαλεύη, νά κινείται, νά στενάζει!...

Τά μάτια του άνοίξαν κ' άπ' τό στόμα του βγήκε άσαφια μία δυνατή φωνή:

— Φύγε μακριά!... Φώναξε στον άγνωστο γέρο. Φύγε ά τό δώ, καταραμένο δαιμόνιο! Πήγανε πάλι στα ύποχθονά άντρα σου, γιατί ή δύναμή σου είνε άνόφελι μπροστά στον ιερό δεσμό που με συνδέει με τον πα-τέρα μου!... Φύγε, σ' έξορκίζω σ' όνομα του Έπουρανίου Θεού!...

Στά λόγια εκείνα, τά μάτια του άγνωστου πέταξαν άστραπές και γύρισε κ' έφυγε μ' έναν πάταγο τόσο δυνατόν, που όλο τό βουνό σείσθηκε κ' ο πύργος σοσιασθηκε σ' έρείπια!...

Ο ληστής Υμπέργκ, άπόθεσε αλί μ' έύ-λάβεια τό πτώμα του παιδιού του στον τάφο του. Έπίσης κοιμήθηκε πάλι τά κόκκαλα των προγόνων του στα κιβώτια τους. Αλλά την ημέρα εκείνη, παρ'ότι τον δολιχό-του, φόρεσε τά ταπεινά ρούχα του προσκυ-νητού και πήγε νά κλείσει σ' ένα γειτονικό μοναστήρι, όπου πέρασε τό υπόλοιπο της ζωής του, παρακαλώντας τον Θεό νά στυ-γώσει τά κριμάτα του.

Μά τά κριμάτα του ήταν πολλά. Κι ο Θεός δεν τά συγχώρησε, φαίνεται, γιατί έπειτα από τόσους αιώνες, άκόμη μέχρι σήμερα, τις σκοτεινές γυγές του χειμώνα, οι χωριάτες των πέριξ του Βάδεν-Βάδεν, βλέπουν νά εμφανίζεται τό άνημπο φάντασμα του τελε-ταιού άρχοντος του Υμπέργκ και νά ουλιάζει, ζητώντας έξος άπ' τον Θεό και τους ανθρώπους. Τά ουλιάσματά του είνε τόσο δυνατά που άκούονται περσσότερο άπ' τό βοήσιμα της καταιγίδος και κά-νουν τό βουνό νά σείεται και νά τρέμει. Τό φάντασμα γυρίζει δια- την νύχτα, ώπου άρχίζει νά σημαίνει τον ύμνο ή καμπάνα του γει-τονικού μοναστηριού του Φρέμενσπεργκ, του μοναστηριού από όπου είχε κλειστή ο ληστής, μετά την βεβήλωσή των τάφων των προ-γόνων του.

ΤΟ ΚΡΥΟ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ

Όσοι δεν έμεινε νά ταξιδεύετε στη Σιβηρία, γνωρίζετε βέβαια έκ- διηγήσεων άλλων, ή εκ περιγραφών περιηγητών, ότι ή Σιβηρία έχει ένα από τά ψυχρότερα κλίμα α της γης. Λοιπόν, έχετε πόσους βαθ-μούς κατέρχεται τό χειμώνα από τό μηδέν τό θερμομέτρο στη χώρα αυτή της παγονίας; Μονάχα... πενήντα!...

Αλλά ή Σιβηρία με τους πάγους της, κατ'εστία της και τις χιονοσκεπασμένες στέπες της είνε εύτυχισμένη από μία άλλης άποψείας: Έξ αίτιας του υπερβολικού ψύχους δεν υπάρχει εκεί ούτε ένας φθισικός.

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ!

Η φυλακισμένη είναι η επιδερμίδα σας, κυρία, περιβαλλόμενη από στρώμα κρέμας και πούδρας δια της οποίας επιπλέει το πρόσωπό σας κάθε ημέρα.

Όθεν το δέρμα πρέπει να αναπνέει, μη το λημονείτε. Χωρίς το δερμόν, η γη της ζωής, οι ίνες ξεραίνονται και μαρμαίνονται· έχετε το όποιο επιθυμείτε να αποφεύγετε, το προκαλείτε πλέον ταχέως περιτοούμενα κακώς το δέρμα σας. Μεταχειρισθήτε την Κρέμα "Siamoise", του Jean de Parry δια τους εξής δύο λόγους.

Η Κρέμα "Siamoise", της ημέρας είναι η μόνη η οποία άφνειά να διαδύση ο αήρ. Είναι η μόνη "αεραγωγός", κρέμα η οποία προστατεύουσα απόλυτως το δέρμα επιτρέπει εις το ίδιο να αναπνέει. Είναι η βάση της οφειλής ή πλέον αμόδους.

Επί πλέον η κρέμα "Siamoise", της νυκτός, χρησιμοποιούμενη δια τον καλλωπισμόν της εσπέρας προτιμάται από το πλούσιον διά σάπωνος πρὸς ἀφαίρεσιν του ψιμυθίου, της κόπας, εκκρίσεων του δέρματος κ.λ.π.

Κατόπιν επιδέσεως της Κρέμας νυκτός καθαρίσατε το πρόσωπον δι' ενός λεπτού πανιού και θέσατε πούδραν "Siamoise".

ΒΟΥΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικόν και 'Απο-
θεματικόν Δραχ. 110.000.000

Κεντρικόν Πρατήριον δδ. 'Αθηνάς 53

Οίνοι χύμα: { λευκοί, έρυθροί, γλυ-
κοί, μισχάτοι.

Οίνοι εις φιάλας: { 'Επιτραπέζιοι, έ-
πιδρόμιοι, δρεκ-
τικοί, τονωτικοί.

Βέρμουντ εκ παλαιού Μοσχάτου οίνου

Μαυροδάφνη απαράμιλλος

Παλαιόν άπόσταγμα Οίνου

"ΒΟΥΤΡΥΣ" τύπου Κονιάκ

ΦΕΜΙΛΙΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ

Πωλούνται εις όλα τα κέντρα
καταναλώσεως

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΕΙΧΑΛΚΟΥΡΓΙΑ

ΠΕΤΡΟΣ Δ. ΦΙΛΗΣ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 19

ΑΘΗΝΑΙ

Κλίνει ορειχάλκιναι εις άπει-
ρα σχήματα. Κοντάρια, Πορ-
τιέρες δια κουρτίνες, Portes-
Manteaux, 'Εξαρτήματα νικε-
λέ βιτρινών και άπαντα τα
ορειχάλκινα είδη επιπλώ-
σεων.

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Δια την εύτυχίαν σας, δια τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας, γε-
νήτε κάτοχοι τοῦ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ-ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ.

Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ-ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ θὰ εἴνε τὸ κόσμη-
μα τοῦ σαλονιοῦ σας, τοῦ γραφείου σας, τοῦ σπιτιοῦ σας και
μιὰ μέρα ἡ αἰτία τῆς εὐζωίας σας.

'Αγόρια, κορίτσια, ζητήσατε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας ἐν τοι-
ούτῳ ὥρολόγιον νὰ σᾶς ἐξυπνᾷ τὸ πρωτὶ διὰ τὰς μελέτας σας,
σύντροφον τῶν σπουδῶν σας και ἀφορμὴν ἐξασφαλίσεως τοῦ
μέλλοντός σας.

Ἡ ἀσφάλεια ἐπὶ τῆς ζωῆς εἶνε ἐξ ἴσου ὠφέλιμος εἰς τοὺς
πτωχοὺς και εἰς τοὺς πλουσίους, εἰς τοὺς γέροντας και εἰς τοὺς
νέους, ὅστις δὲ παραμελεῖ αὐτὴν θὰ ὑποφέρει ἐκ τούτου.

Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ-ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ διευκολύνει τὸ ὑπέρ-
τατον τοῦτο καθήκον.

Πληροφορία παρὰ τῇ Γενικῇ 'Αντιπροσωπείᾳ τοῦ ΕΘΝΙΚΟΥ
ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ (Σταθίου 47-Γ. Σταύρου 2 'Αθῆναι)
και παρὰ τοῖς 'Αντιπροσώποις εἰς τὰς ἐπαρχίας και τοὺς περιφεύοντας.

ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ

γρίπη, ρευματισμοί, κεφαλόπονοι, πόνοι τῶν
ὀντων και ὀδόντων εἶναι λίαν ἐνοχλητικοί
και συχνὰ ἐπικίνδυνοι. Μὲ τὰ δοκιμασμένα

ΔΙΣΚΙΑ ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

ἐπιβάλλεται τὸς πόνοὺς και ἐκπνέχεται ταχέως διάφοροι ἔργασια,
και εὐθυμία.

Ζητεῖτε πάντοτε τὴν γνησίαν συσκευασίαν Βαγιέρ
μὲ τὴν κανθλέσκον ταυρίαν

*Μὴ ἴπνευτε
ἀπὸ τὰ παραστήματα
ἀσκήως "ἑνα γίγμι"
ἴπνευτε ἑνα
Agfa-γίγμι*

ΒΕΡΝΙΚΙ ΟΝΥΧΩΝ

"RITTA,"

'Ανώτερον ὄλαν. Πωλεῖται παγ-
τού. 'Αποκλ. χονδρ. πώλησις. Μυ-
ροπωλεῖται Ε. ΦΑΕΡΙΑΝΟΥ, Στοά
'Ερμού 6.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
'Οδός 'Αχαρνῶν 170α (Τέρμα)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Δίδονται ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου

ΕΡΡΙΚΟΥ ΔΕΚΟΥ

Γράψατε: Ραγκαβῆ 2 Ν. Φάληρον

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝΣ

ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
'Οδός Σίνα 9-'Αθῆναι
'Αριθ. τηλεφ. 3-72 (Παλαιόν)

ΧΗΜΙΚΟΝ - ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΡΟΣ Μ. ΜΕΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

8 Φαλήρου 8 (Ναυαρχεύματα)

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ

Βιολογικαί (οὐρῶν, αίματος)
Βιομηχανικαί και Τροφίμων

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΝΕΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΡΕΠΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΤΟ
ΔΕΡΜΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΘΑ
ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΟ ΧΡΩΜΑ

'Ολα τὰ ἀβλαβή συστατικά σπιν-
νευμένα ἐν τῇ συνταγῇ ΚΙΣΤΙ-
ΡΟΔΑΙΝΗ χορηγοῦν εἰς τὸ
δέρμα και εἰς τοὺς ἰστούς τοῦ
θρεπτικά στοιχεῖα, διὰ τῆς ἀπο-
λεπτικῆς δὲ ἐπιδράσεως αὐτῆς
χιλιάδες νεανίδων και κυριῶν ἐπα-
κτησαν δέρμα λεῖον, ἀπαλὸν κα-
διαφανές, παρὲνός ῥοδίνας και τε-
μασίαν ἀπόχρωσιν. Δοκιμαστέον
ἀπὸ σήμερον και θὰ καὶ σὴν πα-
ραῖτα δι' ἐπ' ἀνέργου ἢ καὶ δι' αὐ-
τῆς νεότητός σας. Ἀποτελεῖ τὸ
στικὸν τῆς ἐξαιτίας ἀποχρώσεως
και τῆς ἐσσεῖ νεανίσσης μαρτυ-
ρίαν πλείστον ὠραίων κυριῶν, οἷμα
διακρίνονται διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν
γοητείαν των. ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ἅς
τὰ Φαρμακεία και τὰ Καταστήματα
Καλλυντικῶν Προϊόντων.

Ο ΑΝΘΩΠΩΛΗΣ ΣΑΣ

Α. ΤΣΟΥΤΣΟΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 18

ΣΑΣ ΠΑΡΑΧΩΡΕΙ

ΠΛΕΚΤΑ ΕΠΙΠΛΑ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΔΡΑΧ. 1000-50.000

Με τὰς αὐτὰς τιμὰς

ὡς και μετρητοῖς

ΣΑΛΟΝΙΑ ΑΠΟ ΔΡΑΧ. 1600

ΑΔΙΑΤΟΡ

Αὐτόματοι ἀρθρομηχαναὶ τῆς
πλῆθ. Προσθετοί, ἀφαίρετοι, καὶ
πλαστικοὶ καὶ διαίρετοι. Χωρὶς
κόπον, χωρὶς γνῶσιν καὶ τῆς
μηχανῆς. Μ2 p. 750. Πέρλεται
365. Φακὸς δδ. 315. Π. λ. 100
στὴν Πάλλη 'Ερμού 8. Κερναῖον
Σταδίου 7, Καρόμπελα Σταδίου 8
Γεν. 'Αντιπρ. "ΡΕΣ", Καραγεωργίου 12

Ε.Μ. ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

'Εν Παρισίοις καὶ Λαῶν

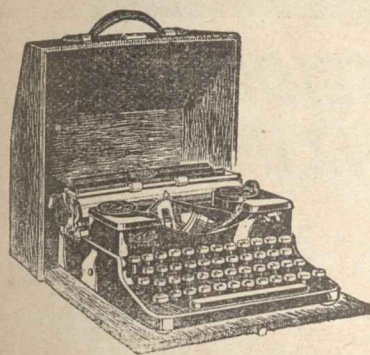
'Επὶ τριετίαν εἰδικῶς ἐκπαιδευθεὶς
Λέχεται ἐν τῷ 1α p. 10 τῶν 9
καὶ 3 6, Σόλωνος 103.

Ο ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

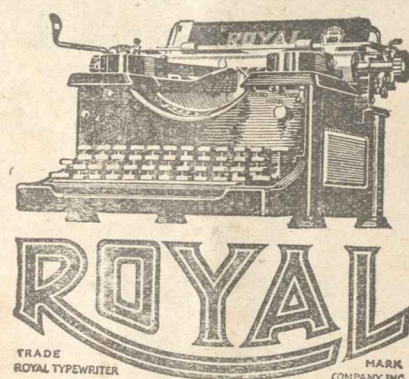
Τ. ἐπὶ πενταετίαν ἰατρός τῆς
Μαιευτικῆς καὶ Γυναικολογίας
Κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου
εἰδικῶς ἐν Παρισίοις ὁποῦ αὐτὸς
Λέχεται 3-6 μ.μ. ἐν τῇ κλινικῇ
τοῦ 4 'Οδὸς 'Ασκληπιοῦ 4

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΑΙ ΡΟΥΑΓΙΑΛ
ΦΟΡΗΤΑΙ

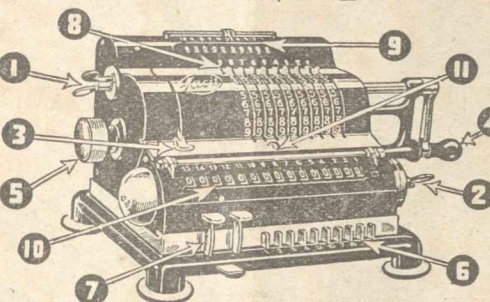
ΤΗΛ. 9-62

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΑΙ ΡΟΥΑΓΙΑΛ
STANDARD

TYPEWRITERS

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ
ΦΑΣΙΤ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:

ΧΑΡ. ΜΑΡΕΝΤΙ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 11Α, ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΝΤΑΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΕΡ ΜΠΡΟΝΖ

εἰς μεγίστην συλλογὴν ἀπὸ 80 δραχμὰς και ἄνω εἰς ὅλα
τὰ μεγέθη.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Βελούτὸ διάφορα, Μουαρέ μεταξωτὰ και συμκλή, Πλεῖστο-
ντομήλ-φας και σκέτα, Ζούτ, Κρετόν, Σατέν, Παρκπε-
τάσματα ἐταμὴ χρωματιστά, Μαξιλαράκια, θάσσματα
καλυμμάτων, Στέρ, Φιλλέ, Μπρίξ-μπίζ, Τάπητες διαδρέ-
μων βελούτὸ, φάδες διὰ στέρ, φάδες κοκὸ δαματίων και
διαδρέμων κ.τ.λ. Μουσκαμάδες ἐπιπλῶν και πατωμάτων
(LINOLEUM) και φελοτάπητες.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΩΝ

ἅπαντα τὰ εἶδη ὀλικῶν ταπεταριῶν

ΠΕΤΡΟΣ Ι. ΣΙΦΑΛΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ-ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΑΡΙΘ. 55 γ' δ'

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΦΩΝΟΓΡΑΦΑ - ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΕΙΔΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΩΝ - ΦΩΝΟΓΡΑΦΩΝ - ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ

ΧΡΥΣΟΧΟΤΑΣ ΚΑΙ ΑΡΓΥΡΟΧΟΤΑΣ

Κ. Δ. ΘΗΒΑΙΟΣ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

Λέκκα και Κολοκοτρώνη-ΑΘΗΝΑΙ

ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΡΕΣ ΦΩΜΑΝΤ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

"ΙΤΝΕΡΑΜ,, - ΑΘΗΝΑΙ

ΓΑΛΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΑΟΥΦΜΑΝ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Κάλτσες, Κυλόττες, Ράντια, Κορβία, 'Αγκράφ και ὅλα τὰ εἶδη
τῆς μόδας εἰς πλουσίαν συλλογὴν και μὲ πολὺ μικρὰς τιμὰς εἰς τὸ
νεόδηγον κατὰστημα "ΡΕΚΟΡ" Δ. ΚΟΡΑΚΗ Εὐαγγελιστοῦ 16

ΔΙΑ
ΤΑ ΒΡΕΦΗ

ΔΙΑ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΝ
ΧΡΗΣΙΝ

115

ΓΑΛΛΑ
MONT BLANC